اعلان

ګرانو او قدرمندو لوستونکو پښتو ډاټ نیټ د دې کتاب سره ډیره خواري کړې ده او په ډیر عاجزانه طور ئې تاسو ته دَ مطالعې په غرض ډالۍ کوي د دې کتاب بې اجازت نقل کول ، چاپ کول یا زمونږ نسبت ترې لرې کول نه صرف دا چې اخلاقي جرم دے بلکې ډیر سخت منع دي

پښتونستان

پښتو ډاټ نیټ

Distribution, posting, or copying is strictly prohibited without written permission of Pukhto.Net

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

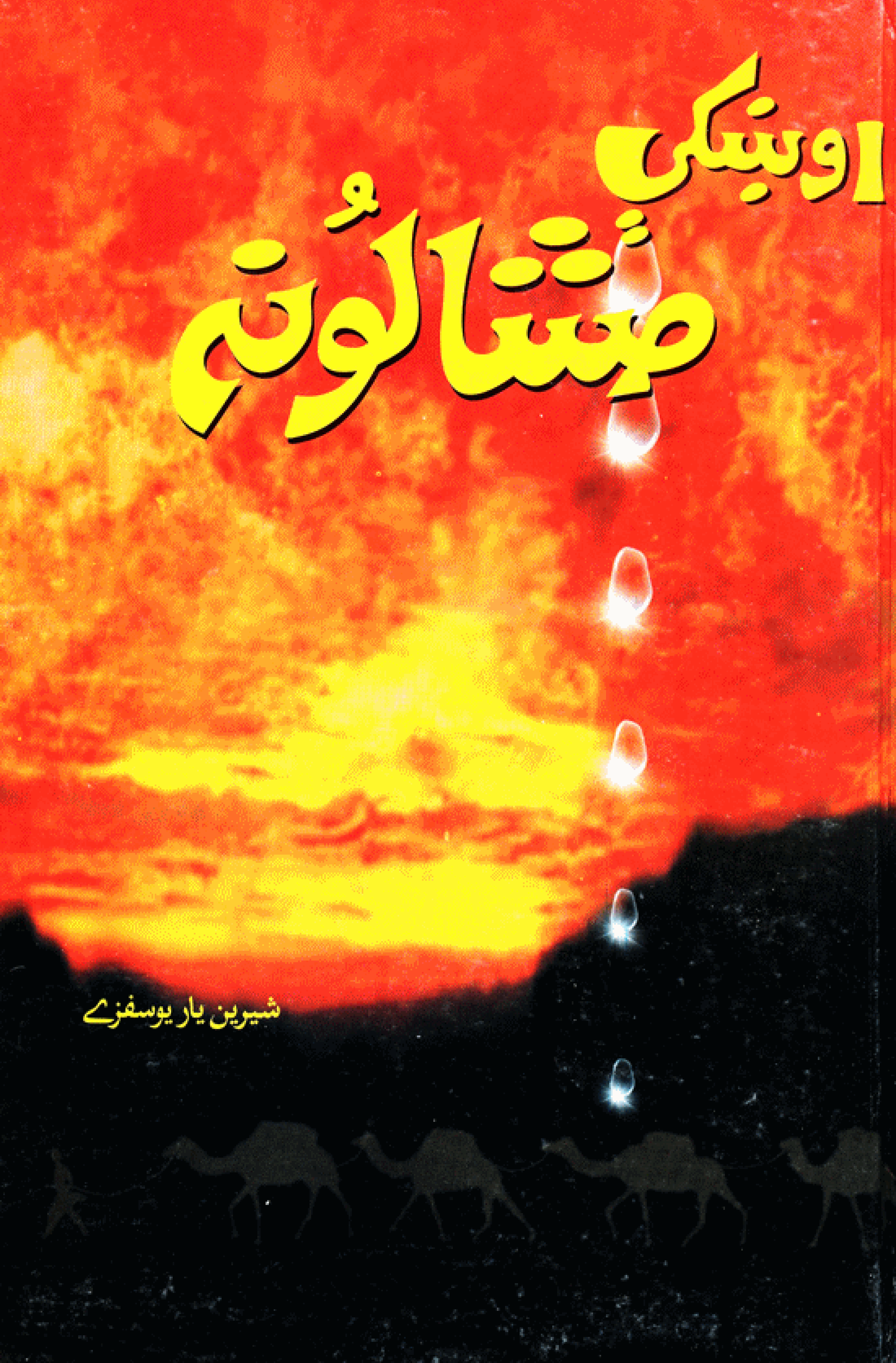

(c) ketabton.com: The Digital Library

اونبکي مشالُونه

رنبي اونبکي مشالُونه
دَ مَزل حد پرې رونبان کړم

شيرين يار يوسفزے زروبې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شورو دَ الله پهٔ نوم چې رحمان اَو رحیم دے

دَ کتاب نوم	اوښکې مشالُونه
مخونه	۲۰۸ دوه سوه اتهٔ
ترتیب	نېټه وار
لیکونکے	شیرین یار یوسفزے
شعری زیار	دوېم
کمپوزنګ	امجد امین 628 20 90 – 0321
د املا سمون	شیرین یار یوسفزے او مظهر علی
د چاپ کال او ځای	۲۰۰٦ پېښور
د چاپ شمېر	۱۰۰۰ یو زر
بیه (قدر)	۲۰۰ روپۍ

درکُونه

- یونیورستی بُک ایجنسی، خیبر بازار، پېښور،
- اکیډمی بک شاپ، پښتو اکیډمی، پېښور پوهنتون،
- زرین زاده یوسفزی، شارجه عرب امارات 00971-505942423
- بربښنا لیک :shereenyar@hotmail.com

دَ کتاب واک اختیار دَ لیکونکی څخه خوندی دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

تړون

چې زما دَ خیال تصویر دے
چې زما دَ خوب تعبیر دے

پهٔ وفا کښې بې مثاله
پهٔ ښکلا کښې بې نظیر دے

چې خوددار دے هم دلدار دے
چې بادشاه دے هم فقیر دے

هم مېوه ده هم سایه ده
لکه ډکے دَ انجیر دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکې مشالونه - يو تاثر

"اوښکې مشالونه" دَ ښاغلې شيرين يار يوسفزی دَ شعرونو يوه شيرينه مجموعه ده- دَ درد او دَ مينې دَ ارمان چې کوم خوارۀ دَ ځوانۍ په عُمر کښې کېدے شی دَ هغه تولو خوند دَ شيرين يار په شعرونو کښې تر ډېره حده راظاهر شوے دے- شعر هسې هُم دَ خوږ درد دَ اظهار نوم دے او بيا شعر چې په فنی معيار هُم پوره وی نو دَ خوږو نغمو صورت ترې ساز شی- فکری بلوغت به شائد چې دَ عُمر په يوۀ خاص حد کښې راځی ولې شعر چې هرکله يو فطری عطيه ده ځکه نو شاعرانه بلوغت دَ ځوانۍ په هغه ورځو شپو کښې اکثر ښکاره شی چې نوره دُنيا ورته دَ لېونتوب دور وائی- شائد چې عشق او محبت دَ جنون په يو خاص حالت کښې دَ پوهې تر بامه رسی- خبر نۀ يم چې ستر حمزه صيب دا خبره دَ څه په باب کړې ده:

تا ته پوهه راغله دَ ځوانۍ سره
ما ته هله راغله چې ځوانی لاړه

(حمزه)

دَ ستر حمزه صيب دا خبره دَ سند په توګه وړاندې کېدے شی چې پوهه په ځوانۍ کښې هُم راتللے شی- دا بېله خبره ده چې دغه پوهه دَ کوم مضمون او دَ ژوند دَ کومې تجربې پوهه ده- ژوند پخپله لوی اُستاذ دے او شيرين يار يوسفزی چې دَ ژوند لۀ کومو مکتبونو سبق زده کړے نو دا خبره يقين ته نزدې ده چې په ډېر لږ عُمر کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ئې د شاعرانه پوهې ډېر وړد فني سفر کړے دے-

د شیرین یار په "اوښکې مشالونه" کښې چې کومه شاعري ده او د کوم قسم شاعري ده هغه د ښاغلي د فکر غمازي کوي- په غزل کښې خو څرګنده خبره ده چې هغه د خپل خاطر د درد د تاثره شعر وائي- که هر څو د هغه د انتهائي داخليت اظهار دے ولې د غزل د صِنف اصل مُدعا او تقاضا هُم د بنيادم خپل ذات دے- د خپل ذات احساس يو افاقي قدر لري ځکه په دې کائنات کښې مينه، ارمان، بې وسي، بې ارزي د هر دور د انسان برخه ده- په کوم دور کښې هُم چې څوک د ځان په علامت کښې د خپلې مينې د جذبې او د خپلو مجبورو ذکر کوي نو دا د ژوند سره تړلې احساسات افاقي رنګ لري- د بنيادم د درد جذبه هر چا ته د يو رنګه احساسه راپېدا کېږي- په دې کښې هُم شک نيشته چې ماحول چاپېرچل او د تاريخ دوران د بنيادم په دې احساساتو اثر کوي او شاعر له خپل ماحول وتے هُم نه شي- ولې بيا هُم د يوې ازلي جذبې په رنګ کښې دغه احساسات هرکله او هر چرته وي- د مشرقي ژبو په شاعري کښې غزل د کمال تر حده شائد په دې هُم رسېدلے دے چې دا د ذات د اظهار له تولو کامیابه وسيله ده-

په جديد دور کښې جديد نظم هُم د اظهار دغه رنګ خپل کړے دے ولې د صنف په لحاظ نظم د ذات نه سېوا د خارج په بېلو بېلو اړخونو او د ژوند په بېلو بېلو تقاضو ښه رڼا غُرځولے شي- دا روايت هُم پاتې شوے دے چې غزل د حُسن و عشق او هجر وصال د ذاتي کېفيتونو د اظهار د پاره وئيلے شي او په نظم کښې د روزګار او د دوران د غمونو ذکر کېږي- په دغه روايت شيرين يار يوسفزے يو کامياب اُستاذ شاعر ښکاري- ځکه چې د "اوښکې مشالونه" د نظم په برخه کښې ئې ډېر د خوند نظمونه په مختلفو موضوعاتو وئيلې دي- دغه نظمونه فلسفيانه رنګ هُم لري، د خپلې خاورې سره د شديدې وابستګۍ احساس هُم، د ارمان انګازې هُم پکښې اورېدے شي او د فني

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارزښت قدر هم لري-

معلومه نهٔ ده چې شيرين يار يوسفزی شاعری کله، څنګه او پهٔ کومو حالاتو کښې شروع کړې ده خو د کلام د پختګۍ نه ئې دا برېښي چې د پښتو د شعری ادب ئې ښهٔ مطالعه کړې ده او د شعر پهٔ بابله پوخ تنقيدی شعور هُم لري- لهٔ غزلونو ئې داسې ښکاری چې د حمزه شينواری د شعر نه ئې ژور ولې مثبت تاثر اخستے دے او پهٔ شعر کښې ئې د عصر د شعر د معيار ښې نښې برېښي-

د "اوښکې مشالونه" شعرونه پهٔ مجموعي توګه دا تاثر ورکوی چې شيرين يار يو ترقي پسنده شاعر هُم دے او شايد چې د ترقي پسندو يا نورو نظرياتي شاعرانو سره ئې ناسته پاسته هُم ډېره شوې وی- دا هُم کېدے شي چې شيرين يار د قامي او نظرياتي سياست سره تعلق هُم لري- څکه نو عجيبه علت دا هم دے چې شيرين يار ځينې ځايونه ځپل احساس خبره هُم کوی نو د ترقي پسندی پهٔ اصطلاحاتو او پېرايه کښې ئې کوی- ولې د کلام د سرسری مطالعې نه ئې داسې نتيجې اخذ کېدے شي چې اتفاق ورسره ضروری نهٔ هم دے- شاعر شاعر وی- که د هر رنګ، هر مکتب او هرې نظريې شاعر وی او ما ته دا هُم معلومه نهٔ ده چې پهٔ دا مجموعه کښې د شيرين يار د زنداني ورځو شپو شاعری شامله ده او کهٔ نه؟ خو په مجموعي توګه پکښې د هغهٔ د پرېشان خاطر د اواز بازګشت اورېدے شي-

دا مجموعه به يقيناً چې د پښتو پهٔ شعری ادب کښې د قدر وړه اِضافه وی او کهٔ څوک د شيرين يار يوسفزی د ذاتي ژوند د ناکردو نه خبر شول نو شائد چې د دې کتاب به نوره هُم زياته پذيرائي وُشي-

زهٔ د ښاغلي شيرين يار يوسفزی مننه کوم چې ما ته ئې پهٔ دې ښکلي مجموعه د يو څو خبرو ليکلو بلنه راکړه- کهٔ هر څو زهٔ د وخت پهٔ داسې حالاتو کښې ګېر يم چې پهٔ تفصيل سره مې پرې هغه رنګ ليکل وُنهٔ کړے شول څومره چې ئې حق وو ولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په منده منده او په بیړه بیړه لیکلے شوؤ دې څو خبرو د پاره زۀ د بناغلی محمد اسرار اتل هُم ډېره مننه کوم چې هرکله ئې ما ته د دې لیکلو یاددهانی کړې ده۔ ورسره د شیرین یار یوسفزی د ورور ګوهر ننګیال هُم ممنون یم چې ډېر په صبر ئې زما د دې نیمګړی لیک انتظار کړے دے۔

پروفېسر ډاکټر راجولی شاه خټک

پښتو اکېډیمی، پېښور پوهنتون

۱۸ اکتوبر ۲۰۰۵ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ بنديوان شاعر اوښکي مشالونه

دَ کل انسان دَ احساساتو او جذباتو دَ اظهار دَ ذريعو او طريقو نه پورته دَ شاعر انسان احساسات او جذبات چې کله دَ شعر په ذريعه او طريقه کښې بيان شي نو کهٔ هغه سانده او نوحه وی نو وير ژړا کښې ئې زړهٔ راښکونکے اثر وی او کهٔ دَ خندا، ښکلا، رنګ او نُور، زلفو او رُخسار په ژبه خپل احساسات شعر ته وسپاری نو دَ ګردونو، ريګونو نه لاله زار جوړ کړی او تصور به درله ښکلے او رنګين کړی- دغه وجه ده چې شاعِر دَ غم او درد، ګُل او خار، خندا او ښکلا مجموعه ده، لکه چې په ځان کښې ټول کائنات لری- په دغه حواله شاعر انسان ته دَ خپل ماحول او چاپيرچل او ټولنې نمائنده ويلے کيږی- ځکه خو محققين چې هرکله دَ تيرو زمانو تحقيق او څيړنه کوی نو هغوی دَ هغه تيرو زمانو دَ دورونو شاعرانو او ليکونو نه دَ وختونو دَ حالاتو دَ وارداتو او واقعاتو په رڼا کښې هر څهٔ اخذ کوی- په دغه حواله مونږ شاعر ته دَ وخت غږ، غوږ او ژبه ويلے شو-

دلته چې نن مونږ دَ پښتو دَ يو تکړه او ويښ شاعر شيرين يار يوسفزی دَ شعرونو مجموعه "اوښکې مشالونه" راخلو نو دَ هر څهٔ نه اول به دَ انسانی فطرت هغه احساس په نظر کښې لرو چې انسان فطرتاً ازاد او دَ رڼا محرک پاتې شوے دے نو ځکه کهٔ شيرين يار يوسفزے دا وخت په کوټ لکهپت جېل لاهور دَ مرګ کوټې کښې پروت دَ دې ملک دَ تور قانون سزاوار دے نو دَ هغهٔ په ذهن کښې دَ خپل پښتون فکر رڼا هُم

(c) ketabton.com: The Digital Library

شته او د دغې رنګا فکر نوم "اوښکې مشالونه" دے-

د لاهور په قېد و بند کښې دلته ما ته په تاريخ کښې د ډېرو پښتنو بنديوان فکرونه راياد‌ېږي او هر پښتون ته پنجاب په خپلو چشمو کښې کتلي دي- د دغه تولو لۀ پاره ما ته د محترم قلندر مومند دا شعرونه مخې مخې ته کېږي:

چې په خوشحال په رنتهمبور کښې وشوې
هغه کاني په ما لاهور کښې وشوې
د رنګا ناوې دغه تولې قيصې
ما سره ستا د مينې تور کښې وشوې
د اشنا ياد د قفس ورمات کړو
بېلتونه ډېرې دې په کور کښې وشوې

د لاهور پنجاب د بنديوانو دغه تسلسل چې دا وخت شيرين يار يوسفزى ته رارسى نو دلته د قلم او حرف د تقدس په حواله رحمت شاه افريدى ته هم عېن هغه سزا اوروله شوې ده چې د پنجاب يو جج د يو پښتون د مقدمې په وخت هائى کورټ، لاهور ملتان بېنچ کښې وئيلي وو-

"ملزم چونکہ پٹھان ہے اس لیے منشیات کیس میں ملوث ہونا غیر یقینی نہیں۔"

د هائي کورټ ملتان بېنچ دا ريمارکس چې مونږ د قلم او حرف په حواله رحمت شاه اپريدى او ښاغلى شيرين يار يوسفزى سره د تول پښتون په حقله راواخلو نو د هر پښتون په حقله د تول پنجاب تاثر هم دغه دے لکه چې پنجاب د تول پښتون په مقدمه کښې مدعى هم او پخپله ګواه هم دے او زمونږ په حقله دا وائى:

فقیہِ شہر بولا بادشاہ سے
بڑا سنگین مجرم ہے یہ آقا

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسے مصلوب ہی کرنا پڑے گا
کہ اس کی سوچ ہم سے مختلف ہے۔

په دغه لاهور کښې د پښتو د قلم دغه دوه بنديوان نن هُم په تيارهٔ زندان کښې فکرونه مشالونه لرى او زهٔ چې دلته د بنديوان شاعر په قېد و بند کښې د ازاد پښتون فطرت شعرونه "اوبنکې مشالونه" گورم نو د يو څو کلامونو نه علاوه ئې د کلام مجموعى تاثر دا دے چې هغه د ذات قېدى نه بلکې دې تول نظام کښې د رياست يو داسې باغى قېدى دے چې په زندان کښې هُم د ټول پښتون خبره کوى او لکه څنګه چې د يو طوطى يا د بل الوتونکى مارغهٔ نه په پنجره کښې د بندېدو باوجود د الوتو فطرت څوک نهٔ شى اخستے، دغه شان د بنديوان شاعر فکر او خيال هُم څوک رااېسارولے نهٔ شى، نو څکه خو وائى:

لار کښې د مقتل کهٔ وُدرېدلے يم
څهٔ به تر مرامه رسېدلے يم
ستا پهٔ گُل رخسار چې خلېدلے يم
تل لکه د پرخې ژړېدلے يم
ستا چې د کاکل څرى سمسوره ده
دا لکه سپرلے زهٔ غوړېدلے يم
ستا د ژوند فِضا چې معطره ده
دا لکه نګهت زهٔ رقصېدلے يم
شپې ته د سبا د ستورى خل وينم
کله د وحشت نه بوږنېدلے يم
داسې کوم جرس تتر وهلے شى
زهٔ لکه پاڅون ته غرېدلے يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاعر متعلق د بعضو خلقو خیال دے چې دے خو یا د نرګسیت ښکار وی او یا د ذات دومره قیدی وی چې د ذات د خول نه هډو بهر نۀ شی وتلے- شاعر یو غېر مستقل مزاجه او یو خیالی کردار یادېږی چې افلاطون هُم ناخوښه کړے وو- خو د نوی دور شاعر چې هرکله په مزاحمتی دور کښې کوم رول لوبولے دے نو بیا ''خطرناک مبلغ'' یاد شوے دے- په دغه حواله چې زۀ د ښاغلی شیرین یار یوسفزی شاعری ته ګورم نو د ''پنجاب زندان'' او د ''پنجاب قانون'' ترې هُم د شاعری زور اخستے نۀ دے بلکې چې څومره ترې چاپېره حصارونه جوړ شوی دی نو دومره عین د انسانی او پښتنی فطرت په رڼا کښې دې پښتون باغی په شعر کښې ویېلی دی چې:

د یارانو ترون غوارو
مدام مرګ د پهلتون غوارو
د مرګ کُومی کښې هُم یاره
سرګرمی د ژوندون غوارو
د جرس په هر یو غږ کښې
نوے نوے پاڅون غوارو

زۀ د نثری مصروفیاتو په وجه د شعر د مطالعې نه غېرحاضر پاتې شوے یم خو د شیرین یار یوسفزی د ''افغان کُلونه'' په حواله اوس دا ''اوښکې مشالونه'' زما خوښ شعرونه دی- زۀ په شاعری د فنی اُستاذانو او د شعرونو ورکشاپ کښې د ''فنی مېکېنکانو'' په شان پُرزه په پُرزه کتو قائل نۀ یم بلکې زۀ د شعر دننه خیال، فکر او پېغام ته ګورم- خو زما دعوی' ده کۀ چرې د شیرین یار یوسفزی دا ''اوښکې مشالونه'' چا د شعر د فن د اُستاذانو ورکشاپ ته یوړل نو وزن، بحر اصطلاحات او د شعر چې څومره لوازمات دی هغې کښې به کش کرپ وُنۀ مومی بلکې دا به وائی چې شیرین یار یوسفزی په شعر کښې خیال، فکر او پېغام د وزن او بحر په چوکاټ کښې داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیوست کړی دی لکه سرکش باغی چې خوک په زنځیرونو کښې رابند کړی-

هُم دغه شان شیرین یار یوسفزے د لاهور قېد و بند کښې بقول فېض احمد فېض د دې شعر په مصداق وائی:

متاعِ لوح و قلم چھن گئی تو کیا غم ہے
کہ خونِ دل میں ڈبو لی ہیں اُنگلیاں میں نے
زباں پہ مہر لگی ہے تو کیا کہ رکھ دی ہے
ہر ایک حلقۂ زنجیر میں زباں میں نے

نور البشر نوید، پېښور-

۳۱ جنوری ۲۰۰۶ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ فکر و فن پۀ هنداره کښې دَ اوښکو مشالونه

شیرین یار یوسفزے خلمے لیکوال دے خو فکری او فنی ارخونه ئې پۀ کم عمری کښې پۀ ګڼو برخو وېشلے شوی دی- د دۀ تاند تپاند جذبات هر څو کۀ د ځوانی پۀ بام غزۆنې کوی او شاهینی وزر ئې الوت ته چمتو دے خو بیا هُم ورسره د ادبی ژوند یوه داسې پنګه پرته ده چې دغه تاند تپاند جذبات ئې هېڅ کله هُم لۀ خپل سمت او لارې نه نۀ ورکوی بلکې لا ورله فکر او نظر ته خُلا بخښی او خپل مرام و مقصد پله ئې پاروی او داده کوی- شیرین یار کۀ د سماج د لمبه لمبه حالاتو سره دغرې لپاره د خپل قلم پۀ زور خان تر اخبارونو او مجلو رسوی نو د انتقاد دَ بې نیامه تېغ پۀ لاس هُم د خپل رسا فکر پۀ زور پۀ هر ادبی مکتب ورګډېږی- کۀ د خپلې پښتو ژبې د صحیح لیک لوست دَ پاره هاندې هڅې کوی، د پښتو پۀ املا، لیک دود او شعری وزن، بحر کتاب لیکی نو دغه مینه ئې دَ جېل تورو تمبو شا ته هُم د فکر او شعور زور ته دوام ورکوی- ځکه خو د ابی خلقو سره مسلسل د لیکونو لۀ لارې کلکې اړیکې لری، څۀ چې د دۀ د پښتو ژبې ادب او پښتون اولس سره د مینې ثبوت ښکاره کوی- د جېل ژوند هر څو کۀ د دۀ د ذات سره اهم تعلق لری او د دۀ وجود قېد دے خو د دۀ د فکر او فن او شعری ښکلا نه هېڅ کله ګېره نۀ شی چاپېرولے: لا چې نورې ورکښې د وسعت او پراختیا لارې پېدا کوی — خو کۀ مونږ د شیرین یار پۀ دغه ګڼ اړخیز ادبی ژوند کښې د دۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

مستقل مزاجي رنګ لتوو نو هغه ډېر په شدت سره د ده په شاعرۍ کښې جوت او ځرګند ليدے شي کوم چې نن د هر پښتون په وړاندې د ده د اولنې ټولګې "افغان ګلونه" او دا دے اوس د "اوښکې مشالونه" په شکل کښې برخېره پروت دے- د شيرين يار په ټنه بوده کښې د شاعر زړه درد لکه د روح داسې وردننه شوے او دغه شاعرۍ د ده دردېدلي احساسات او جذبات په هر لور داسې شيندلي دي چې که د پښتانه وطن د خاورې او تاريخ وياړنې قيصې او ستائېنې پکښې دي نو د پښتون اولس د وحدت، يووالي او خپلواکۍ د ضرورت سره سره پکښې د دوی د ژوند د خينو بې وسو او مجبورو خاکه ډېره صفا او ځرګنده رابښکلې شوې ده- دې سره سره د شيرين يار د تنقيد د بې نيامه تېغ نه هغه خودغرضه. د استعمار دلالان او بې ضميره واکداران هم بچ نه دي پاتې شوي چې منصفان ئې هم طرفداران دي او تل ئې د مظلوم اولس وينې څکلي او چا چې تل د دغه اولس خاوره په شاړولو شډؤلو او وطن په ويرانو کښې د بدلؤلو هڅه کړې ده. شيرين يار د خپل کلي، خپلې خاورې او وطن په هر ډګر د دغه رنګ قوتونو په ضد ولاړ دے او هم دغه د ژوند مزاحمتي برخه ئې د خپل رسا فکر په زور د شعر جولۍ ته غرځولې- شيرين يار دغه مزاحمت د خپلې خاورې، پښتنې اقدارو، رواياتو او دې خاورې سره تړلې هر خيز او د انسان د ښېګړې او سکالې په غرض د خپل ژوند مقصد و مرام بولي- هم د ژوند دغه تاودو سرو نه ئې د حالاتو سره د مقابلې چل زده کړے ځکه خو د شيرين يار فکر و فن هم بنائي چې دے د حالاتو غلامي نه قبلوی او نه ورسره د سمجوتې په لاره ښکاری-

د حالاتو په ضد ولاړ شيرين يار دغه انقلابي تصور، د ده په خيال خور مزاحمتي رنګ، د فکر وحدت او د فن کمال دے د خپل عصر د شاعرانو نه نه يواځې بيلوی بلکې يو خانګړے مقام هم وربخښي- ځکه خو ئې شاعری د يو خانګړې ښکلا او تهذيبي شائيستګۍ سره سره د لفظونو د زړه پورې استعمال هنداره هم ده او د ژوند د

(c) ketabton.com: The Digital Library

حقيقتونو او هنګامو، قامي فکر او اولسي مسئلو د بيان او اظهار اثرناکه ذريعه هُم ده- د شيرين يار يو ځانګړے اسلوب دا هُم دے چې کهٔ د ژوند پهٔ ګرکېچونو کښې هر څومره ظلم جبر او بې انصافي سره مخ شوے دے خو خپل شعر ئې د بې خايه نعرو، چغو او سورو (ويرويرانو) نه بچ ساتلے دے- هر څو کهٔ ورته پهٔ دغه لارو، پراوونو د ناکامي او بې وسي مخه هُم شوې خو دغه د زړهٔ ماتي او مايوسي قيصې ئې د شعر برخه نهٔ ده ګرځولې او شعر ئې د داد عزم او جرأت نه عبارت دے- "اوښکې مشالونه" کښې د قامي فکر، تولنيز ژوند د ښېښتنو، امن او انسان دوستي سره سره د مينې هغه لازوال جذبه هُم د شيرين يار لهٔ ذاته چاپېره چورلي کومه چې دے د خپل محبوب لهٔ پاره لري (لکه چې د انس، جنس، قام، کلتور، ژبې، خاورې او وطن وارو پهٔ شکل کښې خپل بيل بيل محبوب لري)- دغه راز شعرونه ئې خاى پهٔ خاى داسې احساسات لري کوم چې د مينې د هر تعلق د ناکامي او کاميابي دواړو حال وائي او د دهٔ د خوږ خوږ ژوند زړهٔ نه راوتې جذبو له د سندرو ژبه ورکوي-

شيرين يار د ښهٔ شعر ليک او پهٔ ادبي لارو چارو د مزل هُنر د چا اُستاد يا کوم ادبي مکتب کښې د ناستې نه نهٔ دے زده کړے خو د خُوب نه د خوب تر لهٔ پاره ئې د کتابونو، مجلو او اخبارونو هره پانه لټولې پهٔ هر څهٔ ئې ژور او تنقيدى نظر اچولے او کله چې پهٔ عملي ژوند کښې د لمبه لمبه حالاتو سره مخ شوے نو احساس او جذبې ئې اور اخستے او فکر ئې راولاړ شوے دے او هُم دغه څهٔ دا دے شيرين يار تر يو داسې خايه رارسولے دے چې د "افغان ګلُونه" او "اوښکې مشالونه" نه پس د پښتو پهٔ املا، بحر او وزن هُم کتاب ليکي کوم چې به دېر زر د لوستونکو د نظره تېر شي څکه به زما دا ويېل بې خايه نهٔ وي چې شيرين يار د يو ښهٔ زيرک او استاد شاعر سره سره يو ښهٔ نثر نګار هُم دے او نقاد هُم-

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیرین یار خپله تخلیق او تحقیق کوی او پخپله ورته په تنقیدی نظر هُم گوری او په نتیجه کښې یوه درسته، ځانگړې او مناسبه کړنلاره خپل قلم او خیال له ټاکی- هُم دغه راز خپل عملی ژوند کښې ئې هُم قدم په قدم د دغه لارې "مشالونه" بل کړی- الله دې وُکړی چې د شیرین یار د قلم او قدم او اوښکو واړه "مشالونه" د دهٔ د روښانه سحرونو زېرے په برخه کړی-

محمد اسرار اتل

آشنا منزل

باغ حرم، لوند خوړ، مردان-

نېټه : د فرورئ اولنۍ ۲۰۰۶ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

امیل

غزل برخه

شمېر	وړومبۍ مصرعه	مخ
۱	ما درته دَ زلفو دَ سودا ؤوي	۲۷
۲	تا مي کړے عيادت دے	۲۸
۳	دَ بلبلو دَ نوا خبرې ؤکړه	۲۹
۴	بې آبه نهٔ يم چې به آب أخلم	۳۰
۵	دَ خپل خيالونو تماشا جوړؤم	۳۱
۶	کهٔ بلبل لره غُنچه ده	۳۳
۷	دمه شپه کښې هم شوګير يم	۳۴
۸	نهٔ اباسين کوی اوس ما ته پهٔ چپو خبرې	۳۶
۹	ياره دَ تا دَ خط او خال خبره	۳۷
۱۰	کوه بُلبُله دَ رنګينو پَسرلو خبرې	۳۸
۱۱	زهٔ چې پهٔ زړونو حکومت کؤمه	۳۹
۱۲	پهٔ کوم سبا اَو پهٔ بېګا کښې اُوېره شوی نهٔ يُو	۴۰
۱۳	لږه سا به مي پهٔ سا شي	۴۱
۱۴	رضا پېښه دَ تقدير شي	۴۳
۱۵	ستا پهٔ چم کښې بې آرزی ده	۴۴
۱۶	چرته دے همرا زما لهٔ خوا تلے	۴۵
۱۷	ته کهٔ پهٔ لر اَو کهٔ پهٔ بَر اوسېږې	۴۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمېر	وړومبۍ مصرعه	مخ
۱۸	کۀ تر خنګه مې شباب دے	۴۷
۱۹	څو کۀ يو مو پۀ لاړ زغل دے	۴۸
۲۰	عمارت دَ مال او سر پکښې معدُوم دے	۴۹
۲۱	زۀ نېولے ستا دَ مينې پۀ قصُور يم	۵۰
۲۲	ښکلے يار پۀ مښن زړۀ مې خبر کوم دے	۵۱
۲۳	ارمانونه سبزه زار دے	۵۲
۲۴	يو لۀ زلفو دې شبخون دے	۵۳
۲۵	داسې نَه چې بې تالاش آو بې تدبير يم	۵۴
۲۶	څوک به سپورے و ته هم ئې قريب نۀ کا	۵۵
۲۷	چخښې شوے چې دَ پښو لاندې دستُور دے	۵۶
۲۸	دَ بُلبُل خوږه نوا يم	۵۷
۲۹	خنګ سَړه سَړه غرمه	۵۸
۳۰	زۀ پۀ سترګو دَ شعور هسې بينا يم	۵۹
۳۱	روح مې کومې بلا وُړے دے هر چا زده	۶۰
۳۲	جمعيت مې خور کاکل دَ لَيلا يوسى	۶۱
۳۳	استقبال ئې لاس پۀ نام دَ خط رقم ته	۶۲
۳۴	ويښ ادراک لۀ تغافله رابېدار کړم	۶۳
۳۵	ستا دا يو هسې انتشار وژاړم	۶۴
۳۶	تغافل دې دومره زيات شو	۶۵
۳۷	چې ماضي باندې خپل حال ږدی	۶۶
۳۸	چې ښۀ يار دے کنار هسې	۶۷
۳۹	کۀ دې خلۀ زما پۀ خلۀ شي	۶۹
۴۰	تا نيولے خپل ډګر دے	۷۰
۴۱	للمه، دشته، سم او غر پيکه پيکه دے	۷۱
۴۲	ډېر کۀ منزل ته مو مزل ؤنۀ کړۀ	۷۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمېر	وړومبی مصرعه	مخ
۴۳	سپین جبین وَ ته ئې رام "ماهِ تمام" بیا	۷۳
۴۴	خندِ و خار دے، کندکپر دے	۷۴
۴۵	ستا په عشق کښې چې بدنام دے	۷۵
۴۶	نه خپل ځان وَ ته په ځنګ یم	۷۷
۴۷	څو چې په شپه دې اوربل خور نه شی	۷۸
۴۸	دَ ښائستونو دَ منظر خبرې	۷۹
۴۹	تا که وړک دې خُوږ نظر کړه	۸۰
۵۰	هر یو خیال چې مې حَسین دے	۸۱
۵۱	دَ شوخو سترګو مست نظر خوږېږی	۸۲
۵۲	چې راپېښه جُدائی ده	۸۳
۵۳	دَ اهونو که طوفان دے	۸۴
۵۴	تنهائی ده، ځان ځانی ده	۸۵
۵۵	نرۍ شونډې که دې پاڼې دَ ګُلاب دی	۸۶
۵۶	مست خَراب دې چې دَ سترګو په صهبا دے	۸۷
۵۷	ستا دَ زلفو په سودا مې ژوند حساب دے	۸۸
۵۸	خال په زنه، په رخسار چې لر او بر دی	۸۹
۵۹	یو سکوت دے، خاموشی ده	۹۰
۶۰	دَ اُلفت په هر یو راز او بِنا زده دے	۹۱
۶۱	چې دَ ښکلو تکانه ده	۹۲
۶۲	خلاص دَ زلفو ئې زندان شی	۹۳
۶۳	راستنه هسې ایام شی	۹۴
۶۴	په چا کله دومره ګران یم	۹۵
۶۵	هغه سپرلے ستا دَ نظر لټوُم	۹۶
۶۶	په خپل آب باندې پوره ده	۹۷
۶۷	څوک دې زُلفې څوک مژګان دی	۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمېر	وړومبی مصرعه	مخ
۶۸	دَ يار ياد کهٔ زورَور دے	۹۹
۶۹	تل زما دغه دُعا شي	۱۰۰
۷۰	کهٔ پهٔ دَم او پهٔ دُعا شي	۱۰۱
۷۱	اضطراب او دَ سکون خبري کېږی	۱۰۲
۷۲	دَ مهتاب هسې رڼا دے زما يار	۱۰۳
۷۳	لکه گُل ئې نزاکت دے	۱۰۴
۷۴	دا يو څهٔ رنگ له نگار دے	۱۰۵
۷۵	شرک دَ زلفو کښې فنا شم	۱۰۶
۷۶	کهٔ ښائست کښې غېريت وے	۱۰۷
۷۷	ما زده – چې زما شام او سحر تلے	۱۰۸
۷۸	لېونتوب کهٔ مې شُهره شو	۱۰۹
۷۹	څهٔ به پاتې دَ زړهٔ دم وی	۱۱۰
۸۰	هغه سترگو وَته بيا سترگې پهٔ لار يم	۱۱۱
۸۱	دَ يارانو محفل خور دے	۱۱۲
۸۲	څو مئېن دي فرزانه دے	۱۱۳
۸۳	اور ئې پای نَه تر سر واخست	۱۱۴
۸۴	غم پهٔ زړهٔ کهٔ دَ جانان شته	۱۱۵
۸۵	دَ ملت پهٔ اُفق ستورے دَ سبا يم	۱۱۷
۸۶	درسته شپه لکه دَ پرخې پهٔ ژړا يم	۱۱۸
۸۷	دَ مرام پهٔ خوشې لاره يک تنها تلو	۱۲۱
۸۸	خپل نظر لره رڼا يم	۱۲۲
۸۹	خود وَتلے لهٔ شعور يم	۱۲۴
۹۰	څو دا اوښکه مې سره ده	۱۲۵
۹۱	لکه دَ پرخې ورېدلے نهٔ شي	۱۲۶
۹۲	نهٔ پهٔ ما او نهٔ پهٔ تا يم	۱۲۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمېر	وړومبۍ مصرعه	مخ
۹۳	دَ صحرا دَ هر يو ګُل سپورے دَ سر شي	۱۲۸
۹۴	دَ اغيار لره اغيار يه	۱۲۹
۹۵	دَ غل نوم دلته سرکار دے	۱۳۰
۹۶	خوند دَ مازيګر اَو سحر چرته دے	۱۳۱
۹۷	دي انصاف ستا دَ "قانون ته"!	۱۳۲
۹۸	چي کاتۀ دي هومره نور شي	۱۳۳
۹۹	ستا دَ وعدي غُندي اوپره خبره	۱۳۴
۱۰۰	هغه ډکه دَ وسواس شپه مي سبا کړه	۱۳۵
۱۰۱	بَهانه کۀ دي پخه شي	۱۳۶
۱۰۲	ما دي کاکل هسي تار تار ؤليدۀ	۱۳۷
۱۰۳	چي لۀ وخته ناخبر يي	۱۳۸
۱۰۴	ستا دَ کلي بنۀ احوال دے	۱۳۹
۱۰۵	ستا هغه نظر به وي	۱۴۰
۱۰۶	ما پۀ خوب کښي ستا دَ وصل امکان ؤليد	۱۴۱
۱۰۷	"روز و شب" به دي بيان کړم	۱۴۲
۱۰۸	زۀ به څۀ وينمه چري دَ چا سترګي	۱۴۳
۱۰۹	لار کښي دَ مقتل کۀ اودرېدلے يم	۱۴۴
۱۱۰	دَ خزان دَ آمد کُوکي پۀ بهار کړي	۱۴۵
۱۱۱	عام و خاص وته معلوم شوم	۱۴۶
۱۱۲	چي فنا مي لۀ نظر شوي	۱۴۷
۱۱۳	څومره چي حَېرانه ده	۱۴۸
۱۱۴	پت پالم، وفا کؤم	۱۴۹
۱۱۵	څو لکه پخوا نۀ شي	۱۵۰
۱۱۶	هره کريکه به اذان کړم	۱۵۱
۱۱۷	کۀ دي زړۀ دَ التفات شي	۱۵۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمېر	وړومبۍ مصرعه	مخ
۱۱۸	ستا اوربل چې کړۀ زما نه دومره خوږ زړۀ	۱۵۳
۱۱۹	خلې نه زما ئې څو اوښکلې نۀ ده	۱۵۴
۱۲۰	هلۀ ما ته به همکار شې	۱۵۵
۱۲۱	څوک چې لولپه نۀ شي	۱۵۶
۱۲۲	تۀ زما فکر او خيال زده	۱۵۷
۱۲۳	ما نه مې نظر دے ورک	۱۵۸
۱۲۴	دريغه يو پۀ زړۀ ماښام	۱۵۹
۱۲۵	دَ درد و غم او اذيت قيصه ده	۱۶۰

(نظم برخه)

شمېر	عنوان	مخ
۱۲۶	امن او ښکلا	۱۶۲
۱۲۷	ازادي او وطن	۱۶۳
۱۲۸	اے دريغه!	۱۶۴
۱۲۹	خدايه ! (دُعا)	۱۶۵
۱۳۰	ځواني	۱۶۷
۱۳۱	دَ وخت لَيلا	۱۶۸
۱۳۲	ګران مشر اجمل خټک ته	۱۶۹
۱۳۳	پوره په هر کالي	۱۷۲
۱۳۴	ما ته ياد شي اے وطنه!	۱۷۵
۱۳۵	آه — نجات	۱۸۳
۱۳۶	مشر نخو خان ته !	۱۸۷
۱۳۷	نوحه	۱۹۰
۱۳۸	تخيل	۱۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمیر	عنوان	مخ
۱۳۹	هغه او زهٔ	۱۹۳
۱۴۰	دَ بُلبُل ناله	۱۹۴
۱۴۱	آه ----- دروند پښتونه!	۱۹۵
۱۴۲	حالات او باور	۱۹۶
۱۴۳	وطنه ----- خو!	۱۹۷
۱۴۴	دَ استعمار دلال ته	۱۹۹
۱۴۵	زړه اوښکه او دَ پښتني لېلا پهٔ نوم	۲۰۰
۱۴۶	ښکلی دَ خپل کلی	۲۰۱
۱۴۷	قطعې	۲۰۲-۲۰۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

ؤوايه چي!

الله په ذات تنها دے
هر چا نه بې پروا دے

نۀ دۀ څوک زیږؤلی
نۀ دے لۀ چا پَیدا دے

په سِیال دَ دۀ څوک نیشته
دے یو دے او یکتا دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پـهٔ خپـل ځـان هـزار داسـتانه
سـارينده او نـهٔ پـهٔ چنـګ يـم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اساس

دَ یارانو تړون غواړو
مُدام مرګ دَ بېلتون غواړو

دَ مرګ کُومی کښېږي هم یاره!
سرګرمی دَ ژوندون غواړو

دَ جرس په هر یو غږ کښېږي
نوے نوے پاڅون غواړو

دَ ښائست همه شهرت له
یو هنګام دَ جنون غواړو

اننګو دَ "نن سبا" کښېږي
بیا سُرخي دَ پرون غواړو

شیرین یاره! په هر حال کښېږي ---!
مګر خَبر دَ پښتون غواړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما درته دَ زلفو دَ سودا ؤوې
تا راته دَ سترګو دَ صُهبا ؤوې

درست لۀ سر اَو ماله درته تېر ځېنې
مونږه دې محفل کښې پۀ سر بیا ؤوې

عقل، فهم، فکر لۀ ما ورک هسې
بیا دې نظرونو کښې پۀ غلا ؤوې

راغلې عیادت له مې؛ خو وژنې ما
ډېره پۀ تمهید کښې دې دُعا ؤوې

وُورى تندرونه پرې باران پۀ خېر
حال مې دَ ګُلشن راته صبا ؤوې

ستا کارۀ بانۀ هُم دا رَوِش لرى
تا چې شیرین یار پسې پۀ شا ؤوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا مې کړے عیادت دے
یقیني زما شامت دے
پروادار ئې دَ خلې نهٔ یم
خو دَ مینې یو عادت دے
کړم ئې خلاص لهٔ هره غمه
ستا یو غم راعنایت دے
دَ پټکې پهٔ تړل نهٔ وُو
هغو کړے امامت دے
خپل خوارهٔ اجزاء راټول کړه
ستا لهٔ مخه عبارت دے

یار حساب دَ بوسې غواړی
شیرین یار باندې قیامت دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ بلبلو دَ نوا خبرې ؤکړه
دَ چمن اَو دَ صبا خبرې ؤکړه
مخ اَو زلفو شخه بیا خبرې ؤکړه
دَ سبا اَو دَ بېګا خبرې ؤکړه
دَ ښائست دَ نزاکت ستائینه ښه ده
ولې دا چې دَ حیا خبرې ؤکړه
دَ رنګونو هغه ډک مابنام تالا دے
اے واعظه! اوس پۀ سا خبرې ؤکړه
پۀ هَیبت دَ سپینو تُورو کا واروُنه
بیا دَ لېچو دَ ادا خبرې ؤکړه

بیا به څۀ وی چې ایام پۀ اختتام وی
شیرین یار ته شه پخلا؛ خبرې ؤکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې آبه نهٔ يم چې به آب آخلم
ياره! لهٔ تا دَ سوال ځواب آخلم

هر يو عنوان دَ تا لهٔ باب آخلم
زهٔ انتساب لهٔ خپل نصاب آخلم

پهٔ هغه زلفو، هغه مخ مې قسم
لهٔ "روز و شب" حساب کتاب آخلم

سرو اننګو دې خولَې وُنيؤلې
څنګ انتقام پهٔ آب و تاب آخلم

واعظه! دومره پهٔ شتاب وُلې يې
ايله قدم دَ خپل شباب آخلم

کله ساقي، کله واعظ رادرومي
چرته تسبې، چرته شراب آخلم

شيرينه ياره! شمله جګه لرم
پهٔ دې عتاب کښې دومره تاب آخلم

۲۰۰۲_۱۰_۲۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ خپل خيالونو تماشا جوړوم
څو تصويرونه دَ اشنا جوړوم

مِينا تر خلې کا چې جُوته شي شراب
سِهل ترکيب سره صُهبا جوړوم

ما وې: سېوا دَ ديدن تنده شوه؛ لا
تا وې: مَېدان دَ کربلا جوړوم

ما وې: دَ زلفو مخ نيوے ئې وُکړئ
تا وې: لهٔ سترګو بلا لا جوړوم

لکه بُلبُل چې رَابلي پسرلي
اوس به يو هغه رنګ نوا جوړوم

۳۰_۱۰_۲۰۰۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه زما چې ګرېوان څیرې ګُلان
لهٔ خپل شیؤنه به ثنا جوړوم

سپرلیه! بوټي پهٔ ګودر وُنوله
خپلو دردونو له دوا جوړوم

ښارو حجرو کښې مې ډیوې بلوم
هغه جرګې به درته بیا جوړوم

توبه دَ زیست مې خط او خال دَ اشنا
تورو تیارو نه هُم رڼا جوړوم

ستا دَ وعدې غُندې یَو رِزم هَمه
پهٔ هر بېګا کښې خپل سبا جوړوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کهٔ بلبل لره غُنچه ده
نو پتنګ لره ډیوه ده
خوا دې ما باندې پوره ده
دَ پټکی بنکلا شمله ده
تهٔ غَره اوسه پهٔ حُسن
زما هُم دَ عشق نشه ده
دې خیالونو لېونو له
ستا پهٔ مخ جوړه غرمه ده
تر دا هسې بانهٔ غشو
څهٔ نَشه، څهٔ حوصله ده!

خط او خال، لب او رخسار ته
مشاطه پهٔ تماشه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

دمه شپه کښې هُم شوګير يم
ستا دَ زلفو چې اسير يم
دَ وَفا دستار تړلے
دَ پښتو دَ ملک سفير يم
سمه، غرۀ به سره يو کړم
دَ وحدت هغه بهير يم
کله پرېوځم، کله پاسم
پۀ تخريب او پۀ تعمير يم
دلداری؛ خودداری يوړه
تا ته څۀ ښکارم، حقير يم
زۀ پۀ غُښته لۀ چا کله!
شته من ياره! څو فقير يم
لوګے ستا لۀ يو نظره
پۀ حلقه کښې بې نظير يم
ستا رضا شی راحاصله
پۀ تلاش او پۀ تدبير يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ تلاش او پهٔ تدبير يم
خو کړلے خپل تقدير يم
خو مقصوده ستا رضا ده
پهٔ حرم او نهٔ پهٔ دير يم
چې کا يون دَ يار پهٔ لوری
دَ هغهٔ قافلې مير يم
هم هغه راپورې خاندی
چې ئې زهٔ دَ غم پهٔ وير يم
"يو بلبل دَ ګُل ثنا کړه"
ستا دَ هغه خوب تعبير يم

غُټې غُټې زلفې وينم
شيرين ياره! ډېر زهير يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ اباسین کوی اوس ما ته پهٔ چپو خبرې
نهٔ پېغلې جُونه پهٔ ګودر کښې پهٔ منګو خبرې
هلته پهٔ بڼ کښې اواز نهٔ کا کوم طوطی آو مېنا
دلته مَېره کښې خُوارهٔ نهٔ کا پهٔ شپېلو خبرې
دَ حُجرې ګټ کښې نهٔ منګے کا، نهٔ رباب دَ مُطرب
دَ زیر او بم سره څلمو ته دَ زړګو خبرې
هغه دَ ژوند دَ رنګینیَو کاروان چرته تللے
پهٔ خُلهٔ چې نهٔ راولی بېَرته دَ راتلو خبرې
هغه نکهت، هغه ګُلشن او بېدل دَ بورا
یاد دَ ماضی شو دې وطن کښې دَ سپرلو خبرې
ګُل دَ لاله هُم چرته تورو خاورو ؤخوړلو
نهٔ دَ غاټول ؤکړې بیا پُولو آو پټو خبرې
دَ چاپېریال وجود لمبه دے ترې لوخړې خېژی
دَ ژوند سلګې دی: ما ته کاندی پهٔ زېرګو خبرې

دَ اوربو سترګو نظر وُرے مې بنائِست دَ حیات
کړه شیرین یاره! اوس دَ زړونو سپېلنو خبرې

۲۰۰۲_۱۱_۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاره دَ تا دَ خط او خال خبره
زما دَ حال او استقبال خبره
زما دَ عشق، ستا دَ جمال خبره
نۀ ده څۀ دا دَ اشتعال خبره
ګڼې نو تا خبره وړانه کړله
جوړ وو محفل، وه دَ مثال خبره
یار دَ قدرونو پۀ رموز ګڼبې وایی
نۀ کا پۀ بام او پۀ دېوال خبره
ستا پۀ محفل کښې څومره ډېره ؤشوه
یو دَ شړې او بل دَ شال خبره
خبره یو وه؛ خو څوک پوهه نۀ وُو
ما کړه دَ دام او دې دَ ټال خبره

حُسن وحدت دے؛ بیا مې ؤچېړله
دَ سمې، غرۀ دَ اِشتمال خبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوه بُلبله دَ رنګینو پَسرلو خبرې
هغه دَ عېش او دَ عشرت دَ ورځو شپو خبرې
غوارم ګُلشن کښې دَ نکهت دَ ګډېدو خبرې
بیا دَ بورا دَ بنېدو آو دَ غُنچو خبرې
مُطربه راشه! دَ حجرې په ګُټ کښې بیا ؤچېړه
په زیر و بم کښې دَ تارونو، په نغمو خبرې
ساقي چې راشي نو واعظ دې هُم دفتر ؤسپړي
دَ هر یو ګُوټ سره به آورم دَ توبو خبرې
زړۀ مې ډېر ؤغواړي لۀ ځانه دَ وَتو خبرې
بس خو؛ رامخکښې شي دَ شرم آو پښتو خبرې
ښایي سرې ؤکړي تر منځه دَ سړو خبرې
ملک دَ پښتو دے دلته ؤشي په جرګو خبرې
راوي! ښائېست ته دَ حیات ؤکړه په زوره زوره
دَ مئینانو، لېوانیانو دَ جذبو خبرې

چې په حُرمت دَ ګُلستان ئې سر و مال کړۀ فدا
ستا شیرین یار به تا ته ؤکا دَ هغو خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ چې پهٔ زړونو حکومت کؤمه
بيا څهٔ خطر دَ بغاوت کؤمه
لُسته دَ مخ دَ عبارت کؤمه
دَ بغاوت چې حمايت کؤمه
دا دَ خوبانو محبت کؤمه
کهٔ دَ بُتانو عبادت کؤمه
ملګرې ځان سره څو اوښکې لرم
دَ تيپى زړهٔ چې عيادت کؤمه
ستا دَ يارى خوارۀ هُم هسې عدم
پهٔ درمسال کښې مُشقت کؤمه
غَرض دَ تا سره دَ زيست دے اشنا!
څهٔ؟ محبت کهٔ قوميت کؤمه

اُودهٔ بانهٔ ئې څهٔ راؤلړزؤل
لهٔ خوَرو زلفو شکايت کؤمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ کوم سبا اَو پهٔ بېګا کښېږ اُوپره شوی نهٔ یُو
ستا دَ وعدې غُنډې خو ښه ده! کچه شوی نهٔ یُو
ستا دِ هر یاد سره تر عُمره مو یاری پاللې
خپله تپه کښېږ لکه ستا بې پته شوی نهٔ یُو
ستا دَ نظر دَ پلوشو لهٔ متازَیه توبه!
ښه ده ذره غُنډې چې مونږ بې ډکه شوی نهٔ یُو
ساقی ګُل فامه! ببرته راشه اَو کاسې ډکې کړه
تا ته دا چا وې؟ چې توبو نه توبه شوی نهٔ یُو
ستا دَ څو اوښکو پهٔ ترمکه به راژوندی شو اشنا!
څو پهٔ باران دَ بهارونو تازه شوی نهٔ یُو
هسې به تل دَ وخت دَ ناوې لهٔ مخ اَخلُو پلَو
څو دَ اجل دَ درندې چې لُقمه شوی نهٔ یُو
دا خو اتل ده چې به مُومُو لهٔ جانانه وصال
مونږ لهٔ پخوا چرې دَ ځان پهٔ زېرمه شوی نهٔ یُو

شیرینه یاره! دَ مرام لَیلا به نهٔ شي پخلا
څو پهٔ انګې کښېږ دَ حجرې چې جرګه شوی نهٔ یُو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړه سا به مې پهٔ سا شي
کهٔ اشنا مې خوا پهٔ خوا شي
چې دې لاندې تر قدم شو
پهٔ جهان به سربالا شي
خلک جوړ به لرغوني وے
کهٔ پهٔ دم او پهٔ دوا شي
زهٔ او تهٔ سره فریق یُو
فَیصله به مو پهٔ چا شي
ساقي! وار کښې خطا نهٔ شې
چې مستان دې وارخطا شي
لهٔ دې هسې لا چارَیَه
هره چاره ناویسا شي
دَ سفر توښنه هُم دا ده
چې دوه سترګې دې بینا شي
زما سترګو وَته کسه
چې خپل عکس درته ګویا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پۀ هوا دَ وخت تکيه ده
نۀ پۀ ما شی، نۀ پۀ تا شی
آزاله مې دَ زړۀ ؤکړه
چې خبره خو صفا شی
لېونے دَ مينې څۀ زده
چې روا، کۀ ناروا شی
تاوده وينه دَ ځوانۍ وی
ابتدا کښې، انتها شی
تورې زُلفې ګُورې ستايَم
رفعه، دفعه به بلا شی

شيرين ياره! وار دَ چا دے؟
دَ بانۀ غشی ادا شی

۳_۱۱_۲۰۰۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

رضا پېښنه دَ تقدير شي
نهٔ ترکيب اَو نهٔ تدبير شي
دَ روزګار لهٔ دامه ووځي
دَ زلفانو چې اسير شي
پهٔ روزګار کښې ږی مَترُوکه
پهٔ ياری کښې ناګزير شي
لهٔ فلکه خپلې بَرْخې
څوک امير اَو څوک فقير شي
دَ وختونو لهٔ پېرزويه
څوک اتڼ اَو څوک پهٔ وير شي
چې دَ خيال څانګونه مات وی
نو به څنګه هواګير شي
دَ بانۀ پهٔ تېرۀ څُوکو
دَ منښن ِدَ سينې څير شي

مړاوې سترګې دَ يار وينی
شيرين يار ځکه دلګير شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا پهٔ چم کښې بې آرزی ده
زمونږ ډېره بې وسی ده
دَ اُمَېد دَ هر یو ګُل مې
پهٔ درون سینه زخمی ده
پهٔ مثال دَ اورکی مو
پهٔ خپل سر راهنمائی ده
ستا دَ سترګو و شوخی ته
څهٔ مستی، څهٔ بې خودی ده
څهٔ بې سره زمانې ته
خودسری او سرلوړی ده
چې دې نهٔ ؤرسی فهم
"چُپه خله کښې بهتری ده"

دا بیان مې وزن دار دے
دَ مفهوم ئې روانی ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

چرته دے همرا زما لۀ خوا تلے
ځم پسې کۀ هر لورى اشنا تلے
ښکلے مې دَ خنګ نه پۀ خندا تلے
هاغه دے - - -! بيا زړۀ جوړې زما تلے
خلې ته دَ آجل ئې کله زۀ پرېږدم
زړۀ لکه ماشوم رانه پۀ غلا تلے
ما وې عقل، فکر مې تا وړے دے
لا صبر، سکون پرې نه سبوا تلے
هرې حادثې ته چې تېر نبوى
هغه هُم دَ ښکلو پۀ ادا تلے
څوک چې پۀ نوا دَ وخت شنوا نۀ شى
ستا لۀ دره هُم نو بې نوا تلے
شپو نه مې دَ ژوند؛ خوبونه تلى دى
داسې ئې دَ زلفو پۀ سودا تلے

بَلې پۀ مزار ئې دَ ياد شمعې بدم
ما نه مې ارمان ډېر پۀ ژړا تلے

(c) ketabton.com: The Digital Library

تهٔ کهٔ پهٔ لر او کهٔ پهٔ بَر اوسېږې
یاره! زما دَ زړهٔ پهٔ سر اوسېږې
تهٔ پهٔ بولان کهٔ پهٔ خیبر اوسېږې
لهٔ ما به ولې ناخبر اوسېږې
دَ تور کاکل حقدار به ؤنهٔ ګرځې
څوئې لَمن کښې دَ تور غر اوسېږې
وایه! دَ زلفو او دَ مخ دې قسم!
پهٔ روز و شب کهٔ مې خبر اوسېږې
دَ اننګو تر څوکو راغله سُرخې
وائې: لهٔ ما به پهٔ خطر اوسېږې

دَ هوسۍ سترګو لهٔ زمرى نظره
شیرینه یاره! ډېر اوتر اوسېږې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کۀ تر ځنګه مې شباب دے
خو پۀ ترخ کښې مې کتاب دے
دا انجام ستا دَ عتاب دے
چې اغاز زما دَ تاب دے
سیند دَ اوښکو کښې مې ؤموند
یو ګوهر، مګر نایاب دے
دغه ستا دَ سترګو اوښکې
دا هُم سیند، خو بې پایاب دے
ستا تر هسې رنې اوښکې
کۀ ګوهر دے، خو کریاب دے
ستا دَ زلفو پۀ سودا کښې
وُرک دَ شپو نه زما خواب دے
ستا تر غږ سارینده هېڅه
هُم دا هسې چنګ، رباب دے

شیرین یار دې پرې هُم زړه کړه
څۀ حساب دے، څۀ کتاب دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

 څو کۀ يو مو پۀ لار زګَل دے
خو نظر مو سره بيَل دے
يَو يَو خاپ دَ تېر کاروان وو
ما پرې اېښے باندې پَل دے
دَ ښکلا "مرد مېدان" دے
هر يو خيال زما اَتَل دے
زړۀ کۀ لوىٔ لۀ يوې خولې کړې
ښۀ دَ زړۀ پُوره بَدل دے
دَ کاکل څړى به سر کا
زما فکر کله شل دے؟
چې زۀ ستا شم، تۀ زما شې!
دَ هر سوال هُم دا يو حَل دے

شيرين يار ته به پخلا شي
دغه امر اوس اټل دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

عمارت دَ مال او سر پکښې معدوم دے
مونږ ګټلے پهٔ دا ښار کښې بلا نوم دے
دَ ښائست ئې پهٔ حلقه کښې څومره دُهوم دے
بیا پهٔ حال دَ لېونیانو څوک معلوم دے
ما خو کړې لهٔ آزله ستا ثنا ده
ما به کله پهٔ تا یاد کا؛ طالع شُوم دے
کا لهٔ ښکلو دَ وفا آو دیدن طمع
کټوری لهٔ زاڼو غواړی؛ زړهٔ ماشوم دے
سپېلنی غُندې لوګے ئې لهٔ وعدو شم
ډېر دَ پیو ئې رخسار دی، پهٔ خلهٔ اُوم دے
هر سحر مې ستا پهٔ مخ باندې محیط دے
هر ماښام مې ستا کاکل څخه موسُوم دے

پهٔ تولی کښې دَ همزولو داسې وایی
شیرین یار مې لېونے دے، ډېر معصوم دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ نیؤلے ستا دَ مینې پۀ قصور یم
سر دَ دار باندې ختلے یم منصور یم
دَ جنت حُورې دې واړه لاس پۀ نام کا
سربازانو ته حلقه کښې پۀ ظهور یم
داسی مۀ وایه! چې تۀ به لۀ ما هېر شې
کۀ لۀ تا پۀ بل دیار یم خښنی دُور یم
هلته سُوے دې حُرمت دے تندرونو
دلته زۀ هسې بې آبه یم، بې نُور یم
بنۀ سامان دې دَ "سر خښې" هر څو ما کړۀ
ولې بیا دې هُم حلقه کښې نامنظور یم
شامدام لۀ جفاکارو پامالېږی
بنۀ آګاه پۀ سر او مخ دې دَ دستور یم

کۀ دَ یار پۀ نوم مې وژنی؛ تور ئې اخلم
لۀ دې اخوا شیرین یاره! "بې قصور" یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلے یار په مئین زړۀ مې خبر کوم دے
دَ شته مَنو په خوارانو نظر کوم دے
چې شوخي دَ پَیمانو ده پسې وزکه
دَ شفق دَ سُرخۍ ډک مازیګر کوم دے
دواړه لاسه مې ورکړی دی ګرېوان کښې
اوس دَ ګُل دَ خنداګانو سحر کوم دے
هر پرواز دَ بلندۍ ته مې زړۀ کېږی
خو دا توان مې په غوښ شوی وزر کوم دے
ډېر غمونو سر تر پایه کوره کړے
زما نۀ زده چې لَر چرته دے بَر کوم دے
زړۀ به څۀ دَ منصفانو په در یوسم
دلته تول نو دَ انصاف برابر کوم دے

شیرین یاره! دَ دې وخت لَیلا هُم ستا ده
خو زور متهو کښې اَو ګُتو کښې زَر؛ کوم دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارمانونه سبزه زار دے
اُمېدونه نوبهار دے
دَ وخت زُول پهٔ کومه راورم
خَیر دے! دې خوا مې هُم کار دے
رسیې زلفو ئې کار ؤکړهٔ
اوس دَ غشو باڼو وار دے
ستا کاکل پهٔ سر ختلے
زما هُم پهٔ سر دستار دے
لکه زلفې دې اُوږدې دی
زما هومره انتظار دے
لکه زلفې دې خوړې دی
دَ خیال هسې انتشار دے
وایه! اوس نو یاری څهٔ ده؟
یو غَرض، یو کاروبار دے

شیرین یاره! یار بخیل دے
یا نصیب زمونږه خوار دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو لۀ زلفو دې شبخون دے
بل لۀ سترګو دې ساتون دے
زور پۀ لاس او دنیادار شي
مُسَلم هغه مجنون دے
جرس خپله سینه سڼه کړه
پاسه پورته شه! پاڅون دے
ستا پۀ ذکر، ستا پۀ فکر
سر مې ایښے پۀ زنګون دے
ستا پۀ سترګو کښې ځلېږي
زما هسې ځیګرخون دے
پۀ مخ اوښکې بوړکی دي
هُم تناکې مې لړمون دے
ستا پۀ در چې تمامېږي
پۀ دا لارو زمونږ یُون دے

پۀ پُښتنه به مې راشي
شیرین یار خو مې پښتون دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې نه چې بې تالاش او بې تدبير يم
خو بس دا چې زۀ کړلے خپل تقدير يم

هومره مخ به دَ هوا ګوزار ته نيسم
څو مې دم دَ وزر شته دے هواګير يم

دَ سينې کچکول مې ډک له ملغلرو
زۀ پۀ غُبنته لۀ چا نۀ يم څو فقير يم

خدایْ راکړے ډېر دولت دَ قناعت دے
زۀ پۀ دا لۀ بادشاهانو زيات امير يم

لکه يار چې مې دَ زړۀ دَ رنځ دوا ده
داسې زۀ ئې هُم "سر ښنې" له اکسير يم

پۀ ټولی دَ سُهېليو کښې "خلۀ راکړی"
پۀ حلقه کښې دَ همځولو بې نظير يم

بې لۀ ما به وی دَ بنګلو څوا نيمګړې
دَ شملې غُندې پټکی له ناګزير يم

ستا دَ زلفو ياد مې نۀ پرېږدی وَ خوب ته
لا تر هاغه به شوګير يم څو اسير يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښوک به سپوږمۍ و ته هُم ئې قریب نهٔ کا
خدای دې ښوک پهٔ دې وطن کښې غریب نهٔ کا

تا پهٔ تبغ دَ نظر هغه ادا کړے
چې دارُو مې پهٔ یو ښار کښې طبیب نهٔ کا

چې دې "وار" راغلے نهٔ وی؛ "وار ئې تېر شی"
ښوک دې طمع لهٔ یو داسې نصیب نهٔ کا

زهٔ او یار دومره قریب یُو چې یَو تن شُو
پهٔ دا څهٔ شی؛ اعتراف کهٔ رقیب نهٔ کا

خَمې وروځې، لک بانهٔ آو تاوې زلفې
هسې مړ یم؛ یار دې دومره ترکیب نهٔ کا

شیرین یار دې ډېر آداب دَ ادب پالی
اعتراض ورباندې څکه ادیب نهٔ کا

(c) ketabton.com: The Digital Library

چخنی شوے چې دَ پښتو لاندې دستور دے
هر سړے دَ قلمرو ځنې مفرور دے
مُنصفان کۀ هر څۀ وکا؛ لاس پۀ خلۀ کا
دَ انصاف غُښتنه هُم دلته قصور دے
دَ دې دهر محرومان دی څو به شمارم
کوم کسبی دے، کۀ دهقان اَو کۀ مزدور دے
دَ ظالم ذَ عمر هم درازی غواړی
هر مظلوم زما دَ ښار څومره مجبور دے
څۀ به وايم کۀ پۀ دم اَو دوا روغ شی؟
لۀ دې رنځه چې جوړ شوے اوس ناسور دے
لاعلاجه چې هرکله درد دَ غابښ شی
اخستلے هر طبيب پسې آمبور دے

پۀ مَېدان کښې دَ عمل اوسی بې تُورې
شيرين ياره! هر سړے پۀ خلۀ باتُور دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ بُلبل خوږه نوا یم
کۀ مې آورې ستا ثنا یم
سر دَ دار باندې دې ستایم
غُځې ژبې نه ګویا یم
لۀ پېرزو دې نااشنا یم
ستا یو هغه رنګ اشنا یم
دَ طاقت پۀ زېرمه نۀ یم
چې دَ زړونو شهنشا یم
دَ زمان پۀ کُتو پوهه
اګاهو لۀ وخت پَیدا یم
هر سبا، بېګا مې تۀ ئې
تمام عمر لره ستا یم
دا دې چاره او پېشه ده
کۀ نېولے دې هُم دا یم

شیرین یاره! سوال خو دا دے؟
چې پۀ څۀ خطا سزا یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښنګ سَره سَره غرمه
چرته ده تاوده غرمه
زهٔ یو لېونے مئین
خوښ یمه پهٔ سره غرمه
ستا دَ بانهٔ سېورى ته
بيا كوى دَمه غرمه
ستا پهٔ تيارهٔ زلفو كښې
ما ته لګه شپه غرمه
ځار دَ مړهٔ كاتهٔ نه دې
ښومره شوه اُوده غرمه
مخ دې لګه سُور شو چې
بيا خوله خوله غرمه

ستا لهٔ شيرين ياره زده
ښنګ شو لوليه غرمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ پۀ سترګو دَ شعور هسې بينا يم
اوس پخپله خپل نظر لره رڼا يم

ستا جنون کنبې لۀ مجنون تلے پۀ هُورته
تۀ دروغ هرګوره مۀ ګڼه ربنتيا يم

تۀ نظر کنبې دې لَرې دَ زړۀ رازونه
زۀ هم تل دَ خپلو سترګو نه ګويا يم

زۀ مئين يم اَو روزګار لرم دَ مينې
نور به څۀ وايم چې هاغه يم اَو دا يم

انتشار منې دَ زړۀ لا هومره زياتېږی
خورو زلفو ئې زۀ وړے پۀ سودا يم

يار دې خپل مرؤرتوب لۀ مېنځه يوسی
شيرين ياره! زۀ پۀ خپله خلۀ پخلا يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

روح مې کومې بلا وړے دے هر چا زړه
په دې ښار کښې هر دانا او نا دانا زړه
مینه هغه رنګ له کار دے؛ خوامخوا زړه
هم بادشاه دَ زمانې او هُم ګدا زړه
پس قدمی له پېش قدمی وی بلا ګرانه
داسې مه ګڼه! چې بیَرته تله اوس ما زړه
ته ښېبوه دَ خشم ؤکړې، زۀ دَ مینې
خپل خپل کار دے؛ دَ تا هاغه، زما دا زړه
لېونی خو په زورنو لا ورانېږی
سر دَ دار باندې مو ترپې هُم نڅا زړه
دا خو ستا غمونو نۀ یم زۀ پرېښؤلے
ګنې ډېره مې خندا او مشغولا زړه

په یو تېکی کښې دُوه تُورې نۀ ځایېږی
شیرین یاره! چې انا زړه؛ څۀ اشنا زړه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمعیت مې خور کاکل دَ لَېلا یوسي
لکه خوب پهٔ شپه کښې؛ توره بلا یوسي
زړهٔ پهٔ دواړه لاسه نېؤم؛ دَم پرې چُف کړم
خدا ې زده؟ ښکلے ئې پهٔ کوم هُنر بیا یوسي
عشقه! ما هُم هسې تېر لهٔ خنډو خار کړه
لامبوزنی مل اُبو کښې پهٔ شا یوسي
دَ یعقوب غُندې مې زړهٔ وَ ته غم پرېوت
دا یوسف به مې دَ سترګو رڼا یوسي
دا منمه: حې پُرسان له به یار راشي
عزرائیل چې زما روح پهٔ سما یوسي
بیا دَ قبر پهٔ خزو مې اوښکې توی کړه
دَ زړهٔ خیرے به دې ډېره ژړا یوسي
خلقو وې به: اجل مَل ئې دَ نظر دے
ما ګڼله کله؟ سترګې به ما یوسي
عقل خام شي.، ادراک شل او فهم ړوند شي
ځان قضا له ګڼي ځوک؟ پهٔ رضا یوسي

شیرین یار! به دې دَ خدای پهٔ در کښې غواړي
تقاضې کهٔ دې هر څو دَ دُنیا یوسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

استقبال ئې لاس په نام دَ خط رقم ته
خدایٔ دې راولی دا یار زما حرم ته

نرګس چشمه، لاله رُخه، یاسمین بُویه
پسرلی ئې هُم غوړېږی هر قدم ته

دَ زړهٔ زخم دَ مودو وو؛ جوړ ناسُور شو
اوښکې پاکې کړه! ضرور اوس څهٔ مرهم ته

تل روانې ترې چینې دَ سترګو ډکې
یم حَیران دَ جل وهلې سینې زَیَم ته

هغه سترګې چې دا ستا په درد لوندې شی
دَ حیات اُبهٔ هُم نهٔ رسی دې نم ته

ډېر یقین راته خپل یار مې زړهٔ نشین کړهٔ
پسې نهٔ ځم ځکه دیر او یا حرم ته

دَ معروض په پرِدو سُر به ئې هر تار شی
غوږ کهٔ ؤنیوی مطرب مې زیر او بم ته

شیرین یاره! چې هُم درد آو هُم دوا زْده
دغه هسې ژبه ورکړه خپل قلم ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویښ ادراک له تغافله رابېدار کړم
بینا فهم خپل مرام وَ ته په لاز کړم

پښتون فکر اواره په خنډ و خار کړم
روڼ نظر رڼا رڼا لکه انوار کړم

دَ بې باکه غیرتي جنون له زوره
زۀ تپه دَ خپلواکۍ په سر دَ دار کړم

دَ مانۍ ښېښتن شو غل مې دَ ګوډیکو
ډېر دَ وخت په نوی جبر آه و زار کړم

اوس که ما وَ ته حاصل شي دَ یار وصل
یو ساعت به دَ جنت په عمر شمار کړم

دا چې ګرځمه بې یاره، بې دیاره
شیرین یاره! څۀ په زیست، څۀ په روزګار کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا دا يو هسې انتشار وژاړم
يا دې دا اوږد انتظار وژاړم
هغه خندا چې دې تار تار وژاړم
لکه بلبل په آه و زار وژاړم
زه يو بې وسه د نړۍ غمګسار
غم مې د يار که د ديار وژاړم
د يار د ختو، لوټو وران کورکے
دنګه مانۍ څه د اغيار وژاړم
لکه جرس هُم زړه مې ډېر ږغواړي
تتر وهم په لويه لار وژاړم
تنکۍ غوټۍ مې تندرونو يوړې
اوس څه آمد د نوبهار وژاړم

د خپل شهيد ارمان په قبر باندې
بلوم شمعې بې اختيار وژاړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تغافل دې دومره زيات شو
چې دَ اوښکې هُم زړهٔ مات شو

مونږ هغه ليمهٔ پهٔ لاره
ورک نظر دَ التفات شو

پهٔ جامه دَ پسرلی کښې
خزان شامدام رامات شو

ما هُم خيال دَ غزنوی کړهٔ
ستا وجود چې سومنات شو

پهٔ زخمونو دَ احساس کښې
دَ نوونو هُم بهتات شو

دَ ښکلا صاحب نصابه
بس کهٔ ياد دې لږ زکات شو

دَ زړهٔ زنې مې لوګے کړهٔ
دَ بارخو نظر دې مات شو

هسې رنګ شيرين بيان دے
چا ته قند او چا ته شات شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ماضي باندې خپل حال ږدي
ښهٔ بُنیاد دَ استقبال ږدي

پهٔ سپین مخ چې سیاه خال ږدي
خدای زده بیا ئې پهٔ څهٔ خیال ږدي

بدبختي یو داسې پېښه
درته کښېږده هر کمال ږدي

نهٔ جلوه دَ بام دَ سر نه
نهٔ هُم زنه پهٔ دېوال ږدي

نهٔ ښکاره دَ تمبو وُت نه
نهٔ لهٔ سره ښکته شال ږدي

شیرین یار! لهٔ هر څهٔ تېر دے
هر یو شرط کهٔ دَ وصال ږدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ښۀ يار دے کنار هسې
زما تللے قرار هسې

بيا دَ زړۀ اضطرار هسې
سيند دَ سترګو چيکار هسې

لکه اوس خوار و زار هسې
کله نۀ وُم پۀ دار هسې

کله دام او کله تال وى
لا دَ زلفو ئې تار هسې

لۀ ٠ دې ښکلې همکاريه
دا اغيار مې شى يار هسې

وخته! زُول کۀ دې بل راشى
زَما هر خوا ته کار هسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مړۀ کاتۀ نه دي لوګے شم
مونږه واړه بیمار هسي

ساقي ځار دي لۀ بادي شم
خو وار تېر شي پۀ وار هسي

ستا دَ مخ وَ آبادۍ ته
دا ګُلشن او بهار هسي

ستا دَ سترګو پَېمانې ته
دا مقدار او معیار هسي

پۀ ملاتړ ئې داده وُسه
شیرین یار دي پکار هسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کهٔ دې خلهٔ زما پهٔ خلهٔ شي
نهٔ به "تهٔ" او نهٔ به "زهٔ" شي
پهٔ ادغام چې دې بانهٔ شي
څهٔ خاتهٔ، څهٔ پرېواتهٔ شي
زما زړهٔ اُبهٔ اُبهٔ شي
دَ تا کسی خو مارهٔ شي
دَ نمرمخو تېکاوْ چرته
دَ راتلهٔ سره ئې تلهٔ شي
لب ئې باندې پهٔ صُهبا دی
لا چې مل ئې سرهٔ لېمهٔ شي
پهٔ تکور دَ تود نظر مې
دَ احساس دردونه بنهٔ شي

.

شیرین یاره! سترې خیال مې
پهٔ چاپه غنو اودهٔ شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا نیؤلے خپل ډکر دے
ما ساتلے خپل سنګر دے

ښهٔ پرچار دَ سر لوړی دي
خو کهٔ پاتې دَ چا سر دے

ستا هر یاد زما سره دے
ستا هر غم زما پهٔ سر دے

غشی باندې پهٔ لیندو کړه
ما نیؤلے خپل تتر دے

تهٔ نقطه یو دَ پښتو شه
ژوند دې ګوره! ستا چکر دے

دا غزل مفهوم درآزه
پهٔ خپل بحر مختصر دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

للمه، دشته، سم او غر پیکه پیکه دے
نن دَ کلي هر منظر پیکه پیکه دے
یا زمونږه خپل نظر پیکه پیکه دے
یا دَ ورځې مازیګر پیکه پیکه دے
خدایه! ورک کړې لهٔ اسمانه تندرونه
خوف نه سپورے مو دَ سر پیکه پیکه دے
ما وې: راغے ترې قاصد؛ خو څهٔ به وایي
دهٔ وې: چُپ شه! هر خبر پیکه پیکه دے
بیا وَهلے پهٔ ګُلشن ئې چا شبخون دے
دَ بلبل دَ شپو سحر پیکه پیکه دے
نهٔ ساقي شته، نهٔ سپوږمۍ دَ ښوارلسمې
چې رونق دَ بام او در پیکه پیکه دے
نهٔ ئې جالې پهٔ څړۍ کښې دَ بازونو
نهٔ ئې بار، سایه؛ شجر پیکه پیکه دے

غُنچې نهٔ سپړي ګرېوان چې شیرین یاره!
پهٔ درون ئې زړهٔ، ځیګر پیکه پیکه دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر کۀ منزل ته مو مزل ؤنۀ کړۀ
ښه ده دَ بل پۀ خپو مو زغل ؤنۀ کړۀ

پۀ خندې و خار آو سرۀ اورونو لاړم
تا وې: دَ تګ دې لا تکل ؤنۀ کړۀ

زړۀ مې ډاډه کړۀ پۀ ساد سیورې دَ څان
بل مې پۀ لاره باندې مَل ؤنۀ کړۀ

څو چې پرون نه مې پُښتلی نۀ دی
ما دَ سبا هومره اټکل ؤنۀ کړۀ

هُم شؤمه وړک هُم دې پۀ سترګو کښې یم
دا دې یو هسې رنګ له چَل ؤنۀ کړۀ؟

څو غزالې سترګې راوانۀ ړوې
مونږه سامان دَ خپل غزل ؤنۀ کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپين جبين و َ ته ئې رام "ماهِ تمام" بيا
سرو لبانو ته صُهبا ئې پهٔ سلام بيا
څَنګ ته راغے سرهٔ لبمهٔ هسې ګُلفام بيا
دَ ساقي لهٔ ګُتو پرېوتو ډک جام بيا
سرهٔ او شنهٔ دَ مخ ئې راؤستو هنګام بيا
اولاړ چُپه خلهٔ سپرلے پهٔ احترام بيا
وخت او بخت به پهٔ ما وُکړی ډېر انعام بيا
کهٔ مې نن دَ خپل پرون شو هم کلام بيا
ما وې: شپې له به تسخير دَ زلفو کاندم
دې وې: شل دې شو ادراک اَو فکر خام بيا
اوږدې زلفې، نيغ بانړهٔ اَو کږې وروځې
زما مرګ له ئې ښهٔ کړے اهتمام بيا
چې لهٔ آله، سر او ماله پسې تېر شي
هغه څهٔ کوی اشنا پهٔ ننګ او نام بيا

شيرين يار چې دې بيان هسې دراز کړهٔ
دَ اوږدو زلفو مېرمن کوی قيام بيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

خندې و خار دې، کند کپر دې
دَ عشق لار ده، سخت سفر دې
زيست روزګار مې کور و کر دې
پنډ دَ غم دې راپه سر دې
روز و شب مې ناخبر دې
څه شوقدر څه اختر دې
تورې سترګې، ګُورې زلفې
څه جادو دې څه منتر دې
په بېګا دَ ژوند به راشي
دغه لوظ ئې مُعتبر دې
په بارخو ئې خُوَلې راغلې
چې حِدت مې دَ نظر دې
ما ئې سبورے هُم په تا کړه
کم چې سور مې دَ شادر دے

شيرين ياره! زړه دې ژاړه
څو دا هسې رنګ دلبر دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا پهٔ عشق کښې چې بدنام دے
هر هغهٔ ته مې سلام دے

ستا زيرک نظر ته خام دے
کهٔ مې فکر دے، کهٔ پام دے

هر يو رند چې ورته رام دے
دَ ساقي پهٔ لاس کښې جام دے

ساقي جام لهٔ لاسه ورکړهٔ
دَ سرو سترګو دې هنګام دے

ستا دَ سترګو آئينه کښې
ما ليدلے خپل انجام دے

دَ خورو زلفو سودا کښې
خوب ارام پهٔ ما حرام دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې لهٔ مینې بهره مند شی
غم ئې څهٔ دَ ننګ او نام دے

مخ ئې دومره ډېر ښته من شو
چې سپرلے ئې هُم غلام دے

زلفې سپړه، لېمهٔ ډک کړه!
دَ سیند غاړه ده، مابنام دے

زهٔ ئې زیات لهٔ دُعا آخلم
ستا پهٔ لبو کهٔ دُشنام دے

مړی څهٔ کا بیا پهٔ اوښکو
یاره راشه! اوس ایام دے

شیرین یار دې یو مجنون دے
کهٔ شهره دے، کهٔ گُمنام دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ خپل ځان وَ ته پهٔ ښکنځلو یم
نهٔ بل چا وَ ته پهٔ رنګ یم
یو مئېن پهٔ نام او ننګ یم
بل دې در کښې ناست ملنګ یم
زهٔ خوشحال یم دَ خپل دؤر
زور ته مخ دَ یو اورنګ یم
لېونتوب مې بدرګه دے
نور بې تېغه، بې تفنګ یم
کله عقل ته پهٔ خَشم
کله زړهٔ سره پهٔ جنګ یم
تهٔ کهٔ وسوې هسې شمع
زهٔ ایرې لکه پتنګ یم
پهٔ خپل ځان هزار داستانه
سارینده اَو نهٔ پهٔ چنګ یم

شیرین یاره! جوړ پاڅون دے
دَ یار ښکنځل ته پهٔ غُرځنګ یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو چې په شپه دې اوربل خور نهٔ شي
هومره به زړهٔ زما په کور نهٔ شي
څو تود نظر دې په دا لور نهٔ شي
درد دَ احساس به مې تکور نهٔ شي
هومره به مړ دَ اوربل اور نهٔ شي
څو دې سپین مخ په لوګو تور نهٔ شي
بیا لهٔ زلفانو څرې مهٔ جوړوه
دَ پښتنو تر بله کور نهٔ شي
دَ مخ په خال دې زلفې ؤغوړوه
پورې په سپینه لمن تور نهٔ شي
ما به هُم ما هسې په زړهٔ کښې لرې
کلی دَ چا سره په زور نهٔ شي

څو شیرین یاره! ځیګرخُون مې لرم
رخسار دَ ګُل به رانه سپور نهٔ شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ بنائستونو دَ منظر خبرې
غوارم دَ يار دَ بام او در خبرې
دَ مخ او سترګو دَ اثر خبرې
کوه سحر او مازيګر خبرې
ساقي، باده او دَ سيند غاړه، ماښام
واعظه! وکړه مختصر خبرې
زما حسين او دلنشين دلبره!
نۀ کا خوند داسې پۀ بهر خبرې
دَ غمازانو، بدخواهانو پۀ خلۀ
مدام زما او ستا پۀ سر خبرې
څو بل مشال دَ شعور نۀ وی پۀ لاس
بيا پۀ دا شپه؛ څنګ دَ سفر خبرې؟

دا شيرين يار وو چې در يادې ئې کړې
ستا دَ کالۀ او دَ تبر خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا کهٔ وږک دې خوږ نظر کړهٔ
ما هُم پټ دَ زړهٔ پرهر کړهٔ
تا نکهتِ دَ زلفو وَرکړهٔ
سحر ناز دَ باد پهٔ سر کړهٔ
څهٔ بانهٔ دې لر او بر کړهٔ
پهٔ زلزل دې سم او غر کړهٔ
دومره "غل دَ غرض" څوک دے؟
چې ئې لُوټ دَ شپې سحر کړهٔ
خیال مې هیڅ نهٔ دے بدپامه
څو لهٔ پامه دې بهر کړهٔ
سپینې خلې نه دې قُربان! خو
ناخبر دې هُم خبر کړهٔ

شیرین یار لهٔ خدایه سوال کا
کهٔ ستا لوظ ئې مُعتبر کړهٔ

۲۶_۱۱_۲۰۰۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر يو خيال چې مې حَسين دے
لاله فام مې زړۀ نشين دے
نرګس چشمه، ياسمين بُويه
ملک خُويه، ماه جبين دے
غاړه لکه، سر فلکه
وياړ دَ واړه سرزمين دے
يو ئې وَصل بل ئې مينه
کۀ روزګار دے کۀ مو دين دے
هر يو غم ئې نازپرور دے
هر يو ياد ئې ګُل ورين دے
هر مئبن دې بايَد زړه وی
څۀ ئې قدر، څۀ توهين دے
بام او در دَ يار دَ کلی
دَ رازونو مو آمين دے

شيرين يار داسې بيان کړۀ
چې هُم قند دے، هُم ګبين دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ شوخو سترګو مست نظر خوږېږي
څکه سُرخي په مازیګر خوږېږي

ساقي راغلے، هُم سپوږمی ده تمام
رونق زمونږ په بام او در خوږېږي

یو چې خواني؛ بله باده په ګردش
واعظه! خود به دې دفتر خوږېږي

غُټه جبین خو دې راؤسپړه لږ
ګرېوان مې خیرې دے سحر خوږېږي

همه رنګونه نستا دَ مخ دَ جمال
زمونږ دَ کلی په منظر خوږېږي

کله به وي؛ چې انګازې دَ وصال
کوېته، کابل او په خَیبر خوږېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې راپېښه جُدائی ده
زما تللې بینائی ده
له عالمه بېګانه شوم
ستا یو هسې اشنائی ده
ستا په کلی ستا په چم کښې
ځان ځانی ده، تنهائی ده
ستا دَ حُسن اجزا ځېنې
خو کاکل ئې اکائی ده
ستا له ګُورو، خُورو زلفو
توره شپه هُم سودائی ده
ستا دَ زلفو له زنځیره
ناممکنه رهائی ده
"چا له زلفو برے ؤموند"!
دا خبره هوائی ده

مینه څهٔ ده شیرین یاره!
پهٔ عالم کښې رسوائی ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ اهونو کۀ طوفان دے
نو دَ اوښکو هُم باران دے
پۀ شبخون دَ شهابونو
لمبه شوے مې بُستان دے
یا نالې دی دَ بُلبُلو
یا افغان سر پۀ فغان دے
"روز و شب" مې مخ آو زلفې
څۀ زمان دے څۀ مکان دے
بیا دَ خیال پۀ ائینه کښې
ستا تصویر تا ته حېران دے
کۀ دې سُود چرې مقصود وی
واوْره! مینه کار دَ زیْان دے
وخت ده چا ته پښنه نېؤلې
ځی پۀ مخه تل روان دے

توره شپه به سپین سحر شی
دغه چغه مې اذان دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنهائی ده، ځان ځانی ده
ځومره ډېره ویرانی ده

دَ وطن هره کوڅه کښې
څۀ دَ وینې ارزانی ده

دَ اقدارو قدر نیشته
چې دَ زَر آو زور خانی ده

نۀ دلیل، نۀ حواله شته
زورګیری ده، من مانی ده

دَ هر مخ پۀ ائینه کښې
نور څۀ نیشته حَېرانی ده

یو دُنیا دَ مئین زړۀ کښې
شیرین یاره! وَدانی ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

نرۍ شونډې کۀ دې پاڼې دَ ګُلاب دی
خط دَ مخ دې لکه توری دَ کتاب دی

ستا دَ سترګو دَ صدف تر رڼې اوښکې
دا ګوهر پۀ تَل دَ آب همه بې آب دی

هَسکې غاړې ته دې هېڅه صُراحی ده
سْتر قامت وَ ته دې سروې څۀ حساب دی

پۀ ګُفتار کښې نغمه زاره، وزن داره
بلبلان دې هر یو غږ لره بې تاب دی

خَمې وْروځې، لک بانۀ دې؛ لیندې، غشی
چې سینې دَ مئینانو پۀ خُواب دی

بارانونه پرې دَ اوښکو بلا ووری
ارمانونه دَ زړۀ سیمه کښې شاداب دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

مَست خراب دي چې دَ سترګو په صهبا دے
هغه کله په صواب اَو په خطا دے
تورې زلفې دي حاوی په ګُوره شپه دی
سپین جبین دي مُقدم په روڼ سبا دے
هغه سترګې چې تر زلفو نیم کَښو شوې
مازیګر مې اوس نیمګړے، نیمه خوا دے
چې مې ووژنې اَو غېږه پس ته راکا
زما برخه چې قاتل مې مسیحا دے
دَ یار یاد چې دَ مشال هسې بلېږی
ډېره ښه ده چې همرا مې رهنما دے
لاعلاجه رنځ دَ مینې کۀ بالۀ شی
مګر دا چې یار هُم درد دے، هُم دوا دے
دَ یو مخ دَ پاره سل مخونه کېږی
ستا دَ کلی سپے، سړے زما اشنا دے

دَ زړۀ زخم ئې خیرلو ته څان جوړ کړۀ
شیرین یار وَ ته اشنا ئې په خندا دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا دَ زلفو پهٔ سودا مې ژوند حساب دے
ستا دَ مخ پهٔ عبارت مې جوړ نصاب دے

ستا دَ زنې تکی خال وته پسخېږی
څو نیلم کهٔ جوهری څخه نایاب دے

تر سرو شونډو، سرهٔ رخسارو دې شرمېږی
لاله ګُل دے، کهٔ غانټول او کهٔ ګُلاب دے

لکه سترګې دې پهٔ خون کښې مړنی دی
دغه هسې کوم ښکاری او کوم قصاب دے

دَ بانړهٔ غشو تهٔ واغُستوه تبکی
تمام شوے دَ ګائلو زړونو تاب دے

مخ روښې دَ کومې شپې وه شیرین یاره!
چې وُرک کړے ئې لهٔ سترګو زما خواب دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

خال پهٔ زنه، پهٔ رخسار چې لر او بر ږدی
داغ وَ ما ته پهٔ زړګی اَو پهٔ ځیګر ږدی
هیڅ یو دم مې ستا پهٔ زلفو اثر نهٔ کا
ګېنې مار هُم اخر کربنه باندې سر ږدی
ستا دَ سترګو تور جادو یم عاجز کړے
راته کږه هر کمال اَو هر هُنر ږدی
دلداری دَ خودداری پهٔ قیمت نهٔ شی
څوک به ولې خپل پتکے بل ته پهٔ سر ږدی
هیڅ بها دَ رنې اوښکې دَ آب نښته
څوک به څهٔ ورته پهٔ قدر دُر ګوهر ږدی
ستا دَ شونډو پهٔ بدل به ئې وانخلم
څوک مې وړاندې کهٔ جامونه دَ کوثر ږدی
دَ لېلا دَ زلفو باد دے بیا رالوټے
بنجاری به پهٔ کوم ګُټ کښې اوس عنبر ږدی

دَ اشنا دَ در طواف مې پښې کړې شَلې
خدای ګواه کهٔ لا پهٔ ځایْ مې دَ نوکر ږدی

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو سکوت دے، خاموشي ده
بې رُخي ده، بې ارزي ده
په مېښو سنګ باري ده
دومره زياته رسوائي ده
ستا دَ نوم په تذکره هُم
لګېدلې پابندي ده
هره لاره کښې مقتل دے
دَ سرونو ارزاني ده
په کُوڅه کُوڅه زندان دے
څۀ اسيره زندګي ده
غلامي خو ترې نه زر ده
دَ مړيانو بندګي ده

چې مېښن په زر او زن شي
ترې نه پاتې سربازي ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ اُلفت پهٔ هر يو راز او بِنا زده دے
چې دَ سترګو پهٔ رموز او حيا زده دے

پهٔ اغاز دَ کوم سبا خنګه بيا زده دے
پهٔ انجام دَ هر پرون ئې چې نازده دے

هغه کله محبت او اشنا زده دے
چې هر چرې پهٔ خپل ځان او انا زده دے

ستا تسبې دې شېخه! تا ته مبارک وی
زما کله کوم يو کار دَ ريا زده دے

زړهٔ مې بند پهٔ هره غُټه شو دَ زلفو
څهٔ دا هسې تور جادو دَ لَېلا زده دے

شيرين يار پرېنه مُشکې خالونه پېرى
ډېر دَ اوښکو پښتنو پهٔ بها زده دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دَ ښکلو ټکانه ده
نو دَ زړونو استانه ده
ستا دَ سترګو لۀ نظره
داغ مې زړۀ ته نذرانه ده
نۀ زۀ درشم، نۀ تۀ راشې
دغه څنګه یارانه ده
هر سبا آو هر بېګا دې
نوې نوې بهانه ده
ستا دَ سترګو پۀ هر رَپ کښې
بېَله بېَله زمانه ده
دَ اسمان دَ تندرونو
ولې تل یو نښانه ده

شیرین یاره! کۀ پوهېږې
هر غزل مې ترانه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلاص دَ زلفو ئې زندان شي
ډېر مشکل به مو اسان شي
خور زما آه و فغان شي
ځو به ټول همه افغان شي
بلبلان ئې پهٔ نارو دی
ستون بهار به تر بُستان شي
لهٔ جامې دې بَهر نهٔ شې
ځو مې قتل هر ارمان شي
دَ ایفا ساعت به راوړی
وخت پهٔ ما به مهربان شي
وُرک پهٔ لارو کښې دَ زلفو
دَ فکرونو هر کاروان شي
ما ئې سترګو کښې ځان وُلیدِ
دریغه! خپله اوس ګویان شي

اوږدو زلفو ته منسوب وی
دراز ځکه مې بیان شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

راستنه هسې ايام شي
دَ محفل هغه هنګام شي
دَ ساقي پهٔ لاس کښې جام شي
دَ سيند غاړه کښې ماښام شي
پهٔ مضراب دَ خپل رباب ئې
دَ مطرب هُنر تمام شي
دَ سپرلي مَسته هوا کښې
رونړه شپه "ماه تمام" شي
هر اشنا وَ ته پهٔ خنګ کښې
ښکلے ښکلے ګُل اندام شي
پهٔ نغمو اَو پهٔ رېلو کښې
يو اتڼ شي، جام پهٔ جام شي
يو مستي وي، بې خودي وي
دَ روزګار فِکرونه خام شي

دې جنت جنت ماحول کښې
هسې ژوند راته انعام شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ چا کله دومره ګران یم
لکه ګُل دَ بیابان یم
هر یو جبر ته اسان یم
هر یو غم ته دې نښان یم
تل وَتلے لهٔ خپل ځان یم
لکه بوی دَ ګُل پرېشان یم
دَ کاروان خاپونه وړان دی
مګر بیا هُم زهٔ روان یم
معرکه دَ محبت کښې
پهٔ خپل ځان باندې تاوان یم
پهٔ حساب لکه دَ مړی
نهٔ پهٔ درد نهٔ پهٔ درمان یم
هر احساس پهٔ غوږو کوڼ دے
پهٔ خپل غږ باندې پښېمان یم

دَ وخت هر ګوزار دَ پلک دے
مګر کلک لکه سندان یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه سپرلے ستا دَ نظر لټؤم
چې سمه، غر دَ لر او بر لټؤم
ستا دَ وصال هغه خبر لټؤم
کله بولان، کله خَیبر لټؤم
دَ مخ او زلفو دَ نسبت په مینه
چرته سایه اَو چرته نمر لټؤم
ستا دَ کاکل غُټېه مې نۀ شوه په لاس
پسې کۀ ترې دَ تور غر لټؤم
دَ یار دَ مخ دَ سرۀ اَو سپین په قدر
تا ته وې چا؟ چې سیم او زر لټؤم
تل په دَرک دَ وُرک اشنا دَ کوڅې
دَ یو ګدا هسې هر دَر لټؤم
لا دَ کوم درد سترګې وَرغلې نۀ دی
دَ زړۀ زخمونه برابر لټؤم

یو شیرین یار مې وی "هم سر" دَ عصر
پسې هر خېل اَو هر ټبر لټؤم

۲۴-۳-۲۰۰۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ خپل آب باندې پوره ده
زما اوښکه پښتنه ده
ګټه هغه يو درنه ده
چې پهٔ ځاىٔ باندې پرته ده
دَ تا ناز لره کاکل دے
زما ويارٍ لره شمله ده
دا دې شوندې هسې ربړدى
کهٔ خطا دې بَهانه ده
ستا پهٔ سترګو کښې ځلېږم
خومره ښکلې تماشه ده
څو واعظ دَ ښار حاکم دے
ښه اباده مَېکده ده
شيخ هُم ناست دَ خُم پهٔ څنګ کښې
هُم مې ګوټ دے، هُم توبه ده

څهٔ ښهٔ شعر دے شيرين ياره!
هُم غزل هُم ترانه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک دې زُلفې څوک مژګان دی
پښتانهٔ راباندې ګران دی
پهٔ صدف کښې دَ لیمهٔ دې
څو ګوهر مګر دَ شان دی
ستا دَ سترګو آئینه کښې
ډېر عکسونه څو حَېران دی
اجزا نور هُم دَ ښائست ئې
څو دوه غوره تر عنوان دی
چې دَ بخت پهٔ طمع نهٔ دی
پرې وختونه مهربان دی
دا بې حِسه مړهٔ ځانونه
څهٔ پهٔ درد څهٔ پهٔ درمان دی
روز و شب ئې .مخ او زلفې
پهٔ زمان څهٔ پهٔ مکان دی

دَ دې اوښکو سمندر کښې
علامې دَ غټ طوفان دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ یار یاد کۀ زورَوَر دے
غم ئې لا ترې نازپرور دے
لرې نۀ ده چې یار راشی
کۀ دې لرې دَ زړۀ ور دے
ستا دَ مخ، زلفو پۀ نوم مې
هر شوقدر اَو اختر دے
ما ځایْ کړے دَ زړۀ کور کښې
ستا هر خېل اَو هر ټبر دے
سپے دَ کلی دې وَ ما ته
لَۀ سړی پردی؛ بهتر دے
پښْې مې شلې، سترګې تَپې
را پۀ سر سترے سفر دے
چیلم مات دے، حجره ړنګه
خوشے بام دے، شاړ ئې در دے

اباد کړے پۀ یادونو
شیرین یار دَ زړۀ کنډر دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

تل زما دغه دُعا شی
ستا نظر دې مسیحا شی
خوا ئې ډکه په هوا شی
چې ئې طمع لۀ مُلا شی
زما مینه بس په تا شی
په سامړه او کۀ په غلا شی
زړۀ په دود دَ سپېلنی دے
ستا په حُسن به فدا شی
همدردان په نامه ډېر وی
خو یو څوک پکښې دوا شی
چې دې سترګې سمندر شوې
ځان دَ چا نه به سېوا شی
خود غرضی دَ ځنګل اور دے
په خشاک نۀ په ګیا شی

ژوند به تول تراخۀ زائل کا
شیرین یار به مې پخلا شی

(c) ketabton.com: The Digital Library

کۀ پۀ دَم اَو پۀ دُعا شي
نو خپل درد به مې دوا شي
دا سپېځلې لبونتوب مې
هم همراه هُم راهنما شي
چې زما لۀ سترګو پرېوځي
دا ګوهر دې وارۀ ستا شي
پۀ وعده دَ مخ او زلفو
هُم سبا شي هُم بېګا شي
يار مې هله پښتون بولۍ
کۀ پُښتنې له مې راشي
وفادار کۀ جفاکار دے
خو بس دا چې يار زما شي
دَ زړۀ حال به مې خرګند کا
کۀ دا سترګې مې ګويا شي

دې خپلونو دې تپو کښې
شيرين يار به يو پَېدا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اضطراب اَو دَ سکون خبرې کېږي
دَ وصال اَو دَ بېلتون خبرې کېږي
یا دَ زلفو دَ شبخون خبرې کېږي
یا دَ سترګو دَ افسون خبرې کېږي
دَ یارانو دَ تړون خبرې کېږي
دَ پښتو اَو دَ پښتون خبرې کېږي
ځان لهٔ ځانه شي بېرون خبرې کېږي
پهٔ درون دَ زړهٔ چاوْدون خبرې کېږي
هره ژبه باندې ستا دَ مخ سُرخي شي
چې زما دَ ځیګرخون خبرې کېږي
پهٔ بېدیا اَو ابادۍ کښې تر یارانو
دَ لَیلا اَو دَ مجنون خبرې کېږي
هر بېګا لره دستوْر وي دَ پښو لاندې
هر سبا دَ بل قانون خبرې کېږي

شیرین یار دې "نن" زړهٔ ور دے مرکې ته
ولې دا کهٔ دَ "پرون" خبرې کېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ مهتاب هسې رڼا دے زما يار
لکه آب غُنډې صفا دے زما يار

چې يو درد دے، يو دوا دے زما يار
هُم قاتل هُم مسيحا دے زما يار

لکه سپوږے مې همرا دے زما يار
تل زما په اقتدا دے زما يار

دغه هومره مې تر خوا دے زما يار
هُم مې تن دے هُم مې سا دے زما يار

هغه روڼ چې په وَيَنا دے زما يار
سپين په زړهٔ باندې رښتيا دے زما يار

هَم کلام او هَم نوا دے زما يار
شيرين ياره! ښهٔ پخلا دے زما يار

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه ګُل ئې نزاکت دے
لکه سروې ئې قامت دے
ښۀ ئې وَږم، ښۀ ئې شکل
چې هُم ګُل دے هُم نِکهت دے
خط او خال دَ مخ ابرو ئې
اطاعت، هُم بغاوت دے
زما روح دے زما ځان دے
هُم مفهوم، هُم عبارت دے
يو مستي ده، يو حيا ده
هُم شراب اَو هُم حُرمت دے
سربَکف ګُل دَ لاله دے
مرګ دَ ژوند ئې هَم ساعت دے
دَغه هسې دُردانې ته
دَ سَرونو څۀ قيمت دے

خيالي يار مې شيرين ياره!
مجموعه دَ هر صفت دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا یو څهٔ رنګ له نګار دے
چې مې یار دے کهٔ اغیار دے
ښهٔ دا ستا دَ زلفو تار دے
انتشار دے، هُم قرار دے
دا څو اوښکې پښتنې دی
ښهٔ معیار دے، کهٔ مقدار دے
قافله دَ ژوند روانه
مګر خلاص ئې اوس مهار دے
زما زړهٔ یو سپېلنے دے
دَ تا حُسن سُور انګار دے
پهٔ مونږ وورې تندرونه
خلق وایي نوبهار دے

شیرین یار پسې کتلے
ما هر در او هر دیار دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرک دَ زلفو کښې فنا شم
رپ دَ سترګو کښې پَیدا شم
لکه اوښکه په معنا شم
چې دا هومره بې نوا شم
خدایْ مې نهٔ کا دَ تا فکر
سور په اَس چې دَ هوا شم
خدایْ مې نهٔ کا دَ تا عهد
چې قیامت باندې ایفا شم
خدایْ مې نهٔ کا دَ تا زلفې
تسنې وَسنې بې ښکلا شم
خدایْ مې نهٔ کا دَ تا سترګې
چې ساعت ساعت اشنا شم
یو مې ځان دے یو ئې سبورے
نور دَ چا په اقتدا شم؟

خپل کالهٔ وی شیرین یاره!
یار ته سترګو کښې ګویا شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کهٔ ښائست کښې غیریت وے
خو بیا مینه کښې غَیرت وے
دریغه! څهٔ خو محبت وے
یا بدل کښې قومیت وے
اطاعت کهٔ بغاوت وے
ستا پهٔ مخ دې عبارت وے
ستا دَ سترګو مَېخانو نه
هر زیړے مازیګر ست وے
دَ څو اوښکو ملغلرو
لږ دَ چا څخه قیمت وے
څهٔ به غم دَ هسې رنځ وو
ستا عادت دَ عیادت وے
زما مینه، ستا پهٔ حُسن
اباد کلے آو محلت وے

مَل چې نهٔ شی ژوند دَ فکر
شیرین یاره! بیا قیامت وے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما زده – چې زما شام او سحر تلے
تا زده – پۀ کوم بام آو پۀ کوم در تلے
ما زده – چې مې زړۀ پۀ يو نظر تلے
تا زده – پۀ څۀ چل آو څۀ هُنر تلے
ځنګ نه زما ځنګه ناز پرور تلے
بيا پۀ څۀ خبره مرور تلے
ستا پۀ مخ او زلفو چې دعوه لرم
ما نه پرې کابل او پېښور تلے
ستا دَ اوږدو زلفو پۀ تار شوے دے
فکر مې لۀ ما پۀ لوئ سفر تلے
بيا دَ بانو ځنب کښې راته ست هسې
بيا مې غېږ پۀ غېږه لر او بر تلے
غم دے؛ دَ بې کسه کوڅه ؤوينې
خدائې شته! کۀ پۀ خوا دَ زوروَر تلے

کله پۀ دا زړۀ مو زړۀ وهلے دے
چرته لۀ دې ګُتو مو دلبر تلے

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونتوب کۀ مې شُهره شو
ستا دَ حُسن حواله شو
دا سپېځلے تفکر مې
خپل نظر لره ډيوه شو
دَ مرام پۀ خوشې لار مې
دَ ځان سبورے بدرګه شو
هر احساس مې خنګ پۀ خنګ دے
هر يو فکر راسره شو
پښنه نېوُلے مازيګر مې
دَ خپل مرګ پۀ تماشه شو
لېونتوب مې ابدالي دے
ستا غرور کۀ مرهته شو

شيرين يار دې بلا ستړے
پۀ سر خپه سنباله شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

څۀ به پاتې دَ زړۀ دم وی
چې هر غم راته راسم وی
هر مئېن پۀ زړۀ کَرَم وی
داغ دَ مینې ډېر پنهم وی
چې دَ زلفو رَوِش دا دے
نو بانۀ به ئې کوم سم وی
ورځ - واعظ زما همراز وی
شپه - ساقی زما همدم وی
وَر راپورې دَ توبې وی
دَ خُمار خمونه خم وی
ستا نظر به تا پۀ ډک کا
زما سترګو کښې کۀ ضم وی
هُم لاړښود هُم لاړَوے یم
خپل مې پل آو خپل قدم وی

شیرین یاره! څۀ وطن دے؟
پۀ ښۀ کړۀ هُم سړے ګړم وی

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغهٔ سترګو وَ ته بیا سترګې پهٔ لار یم
پښه نیولے مازیګر یم انتظار یم

داسې کله ناویسا او نااتبار یم
یاره! ډېره غریبی ده ځکه خوار یم

لاس مې ډک پهٔ رنو اوښکو، صفا مینه
چې راغلے ستا دَ حُسن پهٔ بازار یم

پهٔ مسکا لکه کلۍ چې شونډې سپړی
ګرېوان خیرې دَ سحر هسې تار تار یم

ډکې سترګې سمندر یو دَ مستۍ دے
پکښې ډوب سره دَ خود او دَ اختیار یم

خط او خال، لب او رُخسار ئې پهٔ لاس راغلهٔ
شیرین یاره! اوس همه بهار بهار یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ یارانو محفل خور دے
دَ سین غاړې مانېام سپور دے
خو په ما ئې پورې تور دے
خو لهٔ زلفو مې زړهٔ تور دے
دغه غم دَ کلي کور دے
ګنې خلاص مې دَ زړهٔ زور دے
غم دَ یار او دَ دیار مې
دَ ژوندون په اوږو سور دے
په دَم خَم دَ ژوند به څهٔ وی
چې ئې تل لهٔ بله پور دے
څوک مئېن دې سنګسارېږی
په کوڅه کښې دې بیا شور دے
یار بېګا له څړی سپړی
فکر اوس نه مې شب کور دے

اور دَ هجر شیرین یاره!
لګېدلے کور په کور دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو مئېن دي فرزانه دے
ستا په عشق کښې دیوانه دے
ستا نظر چې مستانه دے
هر انداز مې رندانه دے
څوک دي ناست په استانه دے
څوک دي مست په مېخانه دے
هر ارمان مې صحراګلے
دَ هر جبر نښانه دے
هر یو خیال مې ترمې ترمې
هر یو خال دانه دانه دے
ستا په سترګو کښې جاناَنه!
وینم عکس مې جانانهٓ دے

شیرین یار وَ ته اشنا یې
حَیف! چې تا ته بېګانه دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اور ئې پاى نه تر سر واخست
ګُلستان مې؛ نظر واخست
هر سحر مو دَ صبا نه
دَ ګُلونو خبر واخست
یوسف مخې اشنا راغې
سترګو بیَرته نظر واخست
ککى تورې سُور خُمار کَښې
لاله داغ پۀ تتمر واخست
پُښتنه اوښکه وه توى شوه
آب ترې دُر او ګوهر واخست
تا کۀ زلفې بادَوُلې
چا بَه څۀ له عَنبر واخست

هیڅ پرواز دَ بلندى وو
وخته! تا مې وَزر واخست

(c) ketabton.com: The Digital Library

غم په زړه کښې دَ جانان شته
فکر هم يو دَ دوران شته

په دې للمو، غاړو، پيڅکو
لاله ګُلي دَ خپل شان شته

هر سپرلي ته تر لَمنې
کلکه غُټه دَ خزان شته

بلبلان ئې سر شندل کا
لا حُرمت دَ ګُلستان شته

بنجارې دَ سپرلي څۀ کا
دَ بنګلا ئې ډېر سامان شته

ستا دَ سترګو سمندر کښې
وينم هسې يو طوفان شته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا دَ شونډو په مُسکا کښې
هر يو درد لره درمان شته

ښه ده زلفې دې خړې کړې
دَ خيال ځانله اوس مکان شته

درسته شپه دې لۀ ما يوړه
ښه ده ستا هم يو زمان شته

اسوېلو مې اوښکې توې کړې
دَ طوفان سره باران شته

ما هُم زړۀ نه مې "زړه لوی کړۀ"
دَ هر سُود سره تاوان شته

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ ملت په اُفق ستورے دَ سبا يم
مرګ دَ لټي اوړدې شپې له پَيدا يم

"روز و شب" دَ لر او بر مې "يکه ځار" کا
په قربان قربان دَ هغو همنوا يم

خپل تيتر دَ وخت ګوزار وَ ته مخ نۀ کا
زۀ دَ هغه مجنونانو نه جُدا يم

کۀ په ګُتو کښې مې زر، متو کښې زور وی
لوئ حقدار دَ اوسنی وخت دَ لَيلا يم

په حُرمت چې دَ ګُلشن ئې ځان فدا کړۀ
زۀ دَ هغه بلبلانو په ثنا يم

قوميت مې لکه ساه دَ محبت دے
تل په تنګ دَ خپل اشنا تړلے ملا يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تضمین په شعر د رحمان بابا

شعر
په زړا مې د خپل یار دیدن حاصل کړه
د شبنم په څېر د ګل سره یکتا یم

درسته شپه لکه د پرخې په زړا یم
بیا سحر څکه د ګل په مخ خلا یم

داسې مه ګڼه؛ چې ځنګ کښې به د چا یم
ګنې زه له خپله خانه ځنګ جدا یم

نه څه پوی دې په سبا او نه بېګا یم
بیا هم بنه دې له وعدې یم چې ګویا یم

اورکی غندې له خپل وجود رڼا یم
هم په خپله لاروے هم راهنما یم

معرکه د محبت کښې په ویسا یم
په ریښې ریښې څادر ترلے ملا یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا زما دَ پاکۍ وینې تقدس دے
پهٔ هر حال کښې چې دې ستایم، وایم، ستا یم

دا زما دَ لېونی مینې جذبه ده
چې قضا لره مې بیائې؛ هُم رضا یم

دا زما دَ پښتنې فکر غېرت دے
سر دَ دار باندې تېپه یم پهٔ نڅا یم

تفکر مې ځنګ پهٔ ځنګ دے تر احساسه
لهٔ خپل ځانه ځخه درد اوهُمدوا یم

هغه تهٔ یې؛ کور و کر پهٔ لر او بر یې
دغه زهٔ یم؛ چې پهٔ ارض نهٔ پهٔ سما یم

دَ نظر دَ پېمانې معیار دې هومره!
پهٔ دا یو ساعت اعلا یم، هم ادنا یم

ستا دَ سترګو بحر ځو پهٔ انتشار دے
زهٔ هُم عکس غُندې لهٔ ځانه مې سبوا یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ ګُل شونډې تخنؤمه بوىٰ ترې نغاړم
پهٔ ګُلشن باندې ورګډ باد دَ سبا يم

دَ "رحمان" او دَ "خوشحال" سايې تکبير کړهٔ
مقتديانو کښې يو زهٔ مګر شِنوا يم

دَ مرام پهٔ خوشې لاره مې دا يُون دے
چې هُم سورے مې همرا دے هُم تنها يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ مرام پهٔ خوشيې لاره يک تنها تلُو
داسيې تل هم بيې همرا آو بيې امسا تلُو
دا هُم ښه ده چيې مو سورے دَ ځان مل وو
مونږ قائل دَ پرمختګ کله پهٔ شا تلُو؟
دَ بلا کومی ته څۀ وی دَ چا فهم
چيې دَ فکر پهٔ جلب کښيې به بيا بيا تلُو
کوم جواز دَ ګيليې نۀ وو؛ وخت او بخت نه
مونږه خپله مګر خليې ته دَ قضا تلُو
مونږ دَ مينيې ليونو له ښائيېدل دا
چيې مقتل ته ديې پهٔ ناز آو پهٔ خندا تلُو
چيې لَيلا دَ وخت؛ اُلفت پهٔ زر او زور کړۀ
دَ مجنون غُنديې بيا کله پهٔ بَيديا تلُو

وحشتونه ګورېدل به شيرين ياره!
خو پهٔ سترګو دَ شعور ځِنيې رښا تلُو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل نظر لره رڼا یم
خپل پرهر لره دوا یم

زۀ هم غږ یو دَ جرس خو
غوږ دَ مړو له پَیدا یم

څوک مې څۀ لۀ زړۀ چاؤدون زۘده
لکه ګُل چې پۀ خندا یم

سر دَ دار باندې هُم یاره!
پۀ تېپه یم پۀ نڅا یم

تۀ غُتېی هسې خوربږې
زۀ وربمه یو دَ صبا یم

تۀ دَ ګُل غُندې خندېږې
زۀ بلبل یو پۀ ثنا یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا دَ مينې ښَه جذبه ده
پهٔ قضا خپله رضا يم

ايله دومره قدر وايم
تهٔ زما يې آو زهٔ ستا يم

خورې زُلفې دې خړې کا
زهٔ تر څو به پهٔ سودا يم

پهٔ دا هومره بې قدرۍ کښې
لکه پرخه پهٔ ژړا يم

ډېر کهٔ ما ته پهٔ دَغا يې
تل هُم تا ته پهٔ دُعا يم

لهٔ پښوا دې خوا پهٔ خوا يم
لکه سورے دې همرا يم

دَ پښتو خاورې روڼلے
شيرين ياره! تول وفا يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خود وتلے لۀ شعور یم
چې درغلے پۀ دستور یم

دَ بانۀ لۀ څمبا زده کړه
سر تر پایه ولې څُور یم

پۀ یوه مُسکا رغیږم
هغه مرګی حال رنځور یم

ځار دَ تا دَ نوم دَ تور نه
پۀ جهان کښې مشهور یم

چې پرې نوم دَ پښتنې دے
پۀ دا اوښکه هُم مغرور یم

یار کلام، کاتۀ پېرزو کړی
ډوب سرود آو پۀ سرور یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو دا اوښکه مې سره ده
په بارخو خو دې خوَله ده

اوس د زلفو په هر تار. کښې
ستړې فکر له جوته ده

خوب او خيال کښې سکون چرته
چې ئې زړهٔ کښې هنګامه ده

سر دې نهٔ وې خو دستار وې
زموږ دغه المیه ده

د جرس په غږ شه پورته
ګنې تلونې قافله ده

ستا د نوم په تور مې وژنې
قضیه خو بهانه ده

څه! مُنصف د ښار ته وایه!
بیا د وخت هُم فیصله ده

شیرین یار ترې څهٔ جار وُوځی
د یار مینه یو نشه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه دَ پرخې ورېدلے نهٔ شي
دَ ګُل رخسار ته رسېدلے نهٔ شي

یو شل احساس ئې پارېدلے نهٔ شي
اوده جذبه ئې ړقېدلے نهٔ شي

زهٔ یو ورږمه یم دَ صبا، الوځم
تهٔ ئې نکهت؛ خو ګډېدلے نهٔ شي

دا دَ هجران لهٔ تاوه څنګه ژاړې؟
پهٔ خپلو اوښکو لامبېدلے نهٔ شي

نن خو دې ډکې سترګې سرې وُلېدې
حیف دے! چې اوس هُم ګرمېدلے نهٔ شي

پام پسرلیه! چې تکلیف وُنهٔ کړې
پهٔ سمه، غر چې غوړېدلے نهٔ شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ پهٔ ما اَو نهٔ پهٔ تا یم
دَ رښتیاؤ همنوا یم

ځان، جهان وَ ته پهٔ شا یم
ستا دَ مخ پهٔ تماشا یم

مخ اجل ته لهٔ پخوا یم
چې مدام تږلے ملا یم

پهٔ هغه به دې منل وی
چې دَ څهٔ سره اشنا یم

دَ دربار لهٔ سوری لرې
دَ معروض څخه ګویا یم

هره اوښکه مې ډیوه شی
ځکه شپه کښې پهٔ ژړا یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ صحرا دَ هر یو گُل سورے دَ سر شي
دریغه! سور کۀ دومره لویْ مې دَ خادر شي
راپیَدا دي هسې بیا شام او سحر شي
همنوا چې مې کابل او پَېښور شي
بلبلان به دَ گُلشن مې سیالي ؤکا
لۀ دې سوزه دَ شېؤن کۀ مې خبر شي
دَ جهان سیالي پۀ ځایْ ده دَ سیالانو
خدایْ دې نۀ کا څوک لۀ غمه کور و کر شي
شهابي ستړگو ته وړاندې کړه لاسونه
نه چې جوړ دَ زړۀ لۀ کوره مې کنډر شي
کوم جواز دَ کومې خوا نه ئې راؤړے
یو ساعت کښې بانۀ برند بل کښې اوتر شي
دَ خیا نه دَ اسمان. ستوری مخ پټ کا
چې سحر ئې ستا دَ مخ پۀ خا! نظر شي

شیرین یار به ئې تل زلفو ته پۀ تار وی
څۀ پۀ دا کۀ دَ بلا تر کومې وَر شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ اغیار لره اغیار یه
دَ یارانو سره یار یه
کله عقل ته پهٔ لار یه
کله زړهٔ سره همکار یه
ډیوه بله کا دَ اوښکو
پهٔ شپه زلفو ته بېدار یه
کهٔ ئې ګُل دَ څنو نهٔ شي
خَبر دے خال ئې دَ رخسار یه
نور کهٔ لاس دي نهٔ بر کېږي
نو بس ښهٔ لره اظهار یه
دَ رښا پهٔ طلب ګرځه
دَ تیارو څخه کنار یه
پهٔ تکل دَ خپل مرام دي
لکه سیند یو ناقرار یه

دَ سینګار فکر دي وُړے
پهٔ ملا تړ دَ شیرین یار یه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ غل نوم دلته سرکار دے
چې مُنصف ئې طرف دار دے
مرګ دَ ګُل ورته څۀ کار دے
چې مالیار ئې صلاکار دے
وینو زوو باندې پایی
محافظ مګر خون خوار دے
خپله مینه ما ته اور ده
خپل ښائست تا ته انګار دے
ضمیر هُم دَلې خرڅېږی
ستا دَ ښار ګرم بازار دے
پۀ خپل سوری اوس وېرېږم
هر سړے دَ وخت پۀ ښار دے
ستا لۀ کلی کډه وُړے
ستا یو یاد مې "یارِ غار" دے

ستا پۀ ننګ باندې به ؤمری
ستا یو داسې شیرین یار دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوند دَ مازيګر او سحر چرته دے
ستا دَ مخ او سترګو اثر چرته دے
لاړې دَ بانهٔ، څوکې دې پُڅې شوې
داسې مې اوس سود دَ ټټر چرته دے
ستا دَ زلفو وَل نه چې ځان اوباسو
مونږ. څخه دا چل او هنر چرته دے
غُڅ مې دَ احساس دَ زړګی سر خو دے
ستا دَ خُوږ. دَ سترګو نظر چرته دے
رابه شی قاصد دغه به هُم ؤشی
مونږ. له پهٔ زړهٔ پورې "خبر" چرته دے
سپينو ئې لهٔ توره ځلا ؤمونده
خال زما لهٔ خياله بهر چرته دے
مخ چې پهٔ تورتم کښې دَ شپې ؤوينی
دا اهلِ نظر دَ دَهر چرته دے

ډير تراخهٔ دَ ژوند ئې زائل کړی دی
دے لهٔ شيرين ياره خبر چرته دے

۲۔۸۔۲۰۰۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې انصاف ستا دَ "قانون ته"!
چې ساتون وایي شبخون ته
ورځ دې ضم کړله په شپه کښې
تا جدت ورکړۀ بدلون ته
دَ درد څریکه ده خوربېړی
دَ زړګی نه مې لړمون ته
خپلې سرې سترګې دې کسه
یا مې ګوره زړۀ ګُلګون ته
غم دَ تا کۀ مې لړ پرېړدی
زړۀ مې ډېر کېږی ژوندون ته
دَ سبا احوال به راوړی
"نن" دې ؤلېږه "پرون" ته
انتها دَ تغافل دې
لاړه جوړه کا پاڅون ته

ما نه یاد به دې یو نۀ سی
زور به ؤبنایم بېلتون ته

۲۰۰۴_۸_۱۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کاتۀ دې هومره نور شی
زر ده سر به مې دا پور شی
ترمې اوښکې نو هُم ښې دی
دَ زړۀ زخم به تکور شی
څو چې خواله مې را نۀ شې
څۀ به مړ دَ بېلتون اور شی
پۀ لوګی لوګی ماحول کښې
ښکلی سپین مخونه تور شی
دَ لُوګو ډکې کُوډلې
سپین محل ته دې پېغور شی
دَ دُنیا پۀ میو مَسته!
وایه! جام کۀ دې نسکور شی
دا دَ زړۀ قیصه اوږده ده
خو پۀ سا او لړ پۀ کور شی

خدای دې نۀ کا شیرین یاره!
شوق ته خلاص مې دَ زړۀ زور شی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د وعدې غُندې اوږه خبره
خدایٔ دې زما نۀ کا کچه خبره
پۀ زړۀ مودو نه وه پرته خبره
مګر چې خلې ته نۀ راتله خبره
زړۀ به دې غټ وی؛ خو د تینګې نۀ وو
ګنې د "خلې" وه یو ذره خبره
د نوی وخت د تقاضې پۀ خاطر
باید چې یاده شی زړه خبره
زړۀ به مې ډک وو؛ چې د سترګو نه مې
لکه د اوښکې څڅېده خبره
باد د نسیم ته زلفې خپله نیسې
تور ئې پۀ ما چې؛ شوه شهره خبره
پړې ته مې ونۀ ویېل وړه خبره
خفه شوې دومره پۀ وړه خبره

بیا شیرین یار لۀ خدایه څۀ غواړی نور
چې کوته یار هُم کړی کړه خبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ډکه دَ وسواس شپه مې سبا کړه
دغه چُپه خلهٔ وعده دې اوس ګويا کړه

ما دَ زړهٔ زخمونه ؤسپړل سحر ته
تهٔ اوس شونډې دَ صبا پهٔ وږمه وا کړه

ستا دَ تورو زلفو تور مې پهٔ سر واخست
ځان پسې مې دَ دُنيا هره بلا کړه

دَ زړهٔ لوبې چې شي مات کله رغېږي
څه! بدل مې دِ ويسا چرته پَيدا کړه

دَ هر در اَو دَ ديوار وَ مونږ ته سترګې
پټ پهٔ خوب دَ پيشمنۍ کښې دې زړهٔ راکړه

شيرين يار دې هُم اسير دَ ګُورو زلفو
مخ روڼي ورته منسوب دَ يو بېګا کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهانه کهٔ دې پخه شي
نو وعده به دې کچه شي
اور دې پورې پهٔ شمله شي
چې ګرېوان دې پرې ټُوټه شي
تخيّل به لهٔ ما زړه شي
کهٔ څو ورځې راسره شي
دَ جفا اِنتها څهٔ کا
حوصله چې پُښتنه شي
اوپره سترګو ته دې وايه!
داسې کله يارانه شي؟
ياد دې غلې غلې راشي
شپه چې دمه شي پخه شي
جنګ کښې سترګې مخامخ کا
چې خپل عکس خو مې پَره شي

اسوېلو وَ ته مې خانده!
دَ چا خوا خو به سړه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما دې کاکل هسې تار تار ؤلیدۀ
تا مې په خاورو کښې دستار ؤلیدۀ
نۀ دې ما اوښکه کښې تېنګار ؤلیدۀ
نۀ مې تا سترګو کښې قرار ؤلیدۀ
هېڅ ده یو اوښکې ته مایه دَ حُسن
چا؟ دَ دې بحر انتشار ؤلیدۀ
اخلی مې غېږ دَ پلوشو کښې نظر
ما په شفقت هُم جفاکار ؤلیدۀ
اوس به تېپه دَ خپلواکۍ مې آورې
ما دې رسۍ اَو سر دَ دار ؤلیدۀ
ډېره چرچه ده دَ ساقي دَ مېئو
دَ وخت واعظ مو پسې خوار ؤلیدۀ

په پښتنه لَېلا ئې زېرے ؤکړئ
چا کۀ یو هغه شیرین یار ؤلیدۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې لهٔ وخته ناخبر يې
دومره ولې زوروَر يې

نهٔ پهٔ سمه، نهٔ پهٔ غر يې
دغه هسې کور او کر يې

کهٔ پهٔ خوب ئې وصل مومې
ګنه بيا هُم بختور يې

څهٔ سبا دے، څهٔ بېګا دے
لهٔ احواله ښهٔ خبر يې

خلهٔ پهٔ خيال کښې هُم کهٔ درکا
پهٔ بدل دَ زړهٔ کښې سر يې

بيا څهٔ غم دے شيرين ياره!
کهٔ خپل عصر ته "هم سر" يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا دَ کلی ښئهٔ احوال دے
چې زوال پکښې کمال دے
هر شبخُون پکښې ساتُون شی
چې بدلون پهٔ خو اشکال دے
مالی یار دَ دوه ډالرو
باغ دَ نوم پورې سنبال دے
هر یو گُل ته پَیداوخت کښې
دَ خپل قتل استقبال دے
مُلا مست پهٔ مئیو گرځی
هېر ئې واړه قیل و قال دے
ماتۆنکے دَ هر لوښی
پهٔ دا ځان خپله کُلال دے
غم هُم ډېر دَ هغه ژوی
چې دَ مړی پهٔ مثال دے

ستا وعده لهٔ مرگه تېره
شیرین یار مکر اتال دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا هغه نظر به وي
نور نه ډک سحر به وي

بیا دې مخ او سترګو کښې
رنګ به وي اثر به وي

زلفې چې بادبړی دې
بوی د ګل اوتر به وي

ستا لبونے زړهٔ پهٔ تا
هسې زورور به وي

زړهٔ لکه ماشوم زما
لا څهٔ ناخبر به وي

شپې به د شوقدر وي
ورځې د اختر به وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما پهٔ خوب کښې ستا دَ وصل امکان ؤلید
ګنه چا پهٔ دا زمان کښې مکان ؤلید
ښنګ عدم مې خپل وجود ته حَېران ؤلید
چې دا ستا دَ سترګو تور کښې مې ځان ؤلید
دَ سیالانو دَ سیالۍ مې ارمان ؤلید
لکه ګُل مې پهٔ صحرا کښې خندان ؤلید
دَ خپل مخ لهٔ ابادیه دې زړهٔ لوی شی
بارې تا کهٔ مې دَ اوښکو باران ؤلید
دَ مګس او دَ ګرګس خوارۍ شوې پېښې
ما بورا او عندلیب پهٔ فغان ؤلید
دم، قدم لره مې هُم خپله اختیار کا
دَ زړهٔ کور کښې مې یو هغه مهمان ؤلید
اوس دَ زړهٔ دَ آب و تاب قدر پهٔ چا دے
چې ستا نُور ئې دَ حرم پهٔ دالان ؤلید

شیرین یار دې چې دَ پټ پهٔ ډېرۍ ناست دے
ما دَ دهَر پهٔ یارانو کښې خان ؤلید

(c) ketabton.com: The Digital Library

"روز و شب" به دې بیان کړم
"مخ او زُلف" به دې عیان کړم
ځان دَ تا که تا دَ ځان کړم
ډېرې مینې دې حَیران کړم
ورک په ذات کښې دې زهٔ دومره
اوس په تا دَ ځان ګُمان کړم
"زهٔ" چې ورک شی پاتې "تهٔ" شی
دغه سوال به دې آسان کړم
آب دَ اوښکې زیات له حُسنه
نور به څهٔ قدر، سامان کړم
دا بازار دَ دُنیاګۍ دے
زهٔ په ځان ئې هُم ارزان کړم

دَ نښتو په تسلسل کښې
ډېر دې ځان ته بې زبان کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ به څۀ وینمه چرې دَ چا سترګې
دا چې کسو کښې مې عکس دی دَ تا سترګې
یو مې روڼې پۀ وحشت دَ ېګا سترګې
بل مې پټې پۀ بې نُوره سبا سترګې
تَیرې کله؟ ترې پۀ نوم دَ رڼا آخلم
راغې وخت؛ څکه اوباسی لۀ ما سترګې
دَ یارانو دَ یارۍ مې څۀ روداد دے
نا اشنا کړې یَوې پېښې؛ اشنا سترګې
غم دَ هجر مې دَ زړۀ پۀ خُونه پرېوَت
زما اوچې شوې پۀ ډېره ژړا سترګې
چې دَ زلفو پۀ سایه دَ خوب هوَس وی
څوک ئې څۀ وینی په څنګ دَ بلا سترګې
پۀ سینه کښې مې ښکالۀ دَ زړګی نشته
څنګ حیا کښې آموخته شوې پۀ غلا سترګې

چاپېریال کۀ دَ غَرض پۀ دُوړو خړ دے
شیرین یاره! خو دَ زړۀ مې رڼا سترګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړ کښېږي دَ مقتل کۀ اُودرېدلے يم
څۀ به تر مرامه رسېدلے يم

ستا پۀ ګُل رخسار چې ځلېدلے يم
تل لکه دَ پرخې ژړېدلے يم

ستا چې دَ کاکل څړې سمسوره ده
دا لکه سپرلے زۀ غوړېدلے يم

ستا دَ ژوند فضا چې معطره ده
دا لکه نګهت زۀ رقصېدلے يم

شپې ته دَ سبا دَ ستورې ځل وينم
کله دَ وحشت نه بوږنېدلے يم

داسې کوم جرس تتر وهلے شي
زۀ لکه پاڅُون ته غړېدلے يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ خزان دَ آمد کُوکې پهٔ بهار کړې
دَ چمن دَ بُلبلانو زړهٔ آزار کړې
دَ کمال دَ انتها پهٔ سر زوال دے
څو به کرم دې دَ جبر دا بازار کړې
ډېر یاران دَ تا مرَیان دی ښهٔ خبر یم
نشته دا چې کله ما به ورکښې شمار کړې
هر مزدُور زما دَ ښار بلا مجبور دے
اوږے، تږے اَس به خلاص څهٔ پهٔ کارزار کړې
څه! تپه دَ خپلواکۍ مې لا خوږه شوه
اوس به څهٔ دې دا قفس اَو سر دَ دار کړې
دَ سبا دَ ستوری ځَل به دې زړهٔ بل کا
اے! چې ناز پهٔ تسلسل دَ شبِ تار کړې

لیونے سپېلنے ګرځه اوس کوڅو کښې
کهٔ پَیدا پکښې یو هاغه شیرین یار کړې

۲۷-۵-۲۰۰۵

دَ مرګ کوټه، کوټ لکهپت جېل-

(c) ketabton.com: The Digital Library

عام و خاص وته معلوم شوم
چې بېلتون کښې دې معدوم شوم

ته مې څه له لاسه ورکړې
ترسايې خپلې محروم شوم

مينه حُسن ته منسوب ده
چې دَ تا سره موسوم شوم

کتېورى له زانو غوارم
په لوئ والى کښې ماشوم شوم

دَ عصمت حرمت دې پالم
له مستۍ ډېرې معصوم شوم

په وعده به دې غُلبږم
ستا دَ خُلې هسې کۀ اوم شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې فنا مې لۀ نظر شوې
داسې ورک پۀ کوم "نظر" شوې
کۀ پۀ "زۀ" دې زورور شوې
بیا منم چې معتبر شوې
څنګه څَنګ کښې مې راتول وې
خو چې لاړې کور و کر شوې
پۀ ګوګل کښې مې زړۀ رېږدی
یاره څۀ دَ ژمی نمر شوې
زۀ به اوښکې نه زړۀ لوی کړم
تۀ کۀ خال نه لاس پۀ سر شوې
زۀ هر پېر به دَ نګهت یم
تۀ کۀ نُور نه ډک سحر شوې
زۀ به هغسې دلدار شم
تۀ که هغه رنګ دلبر شوې

لۀ همکارو څخه لاړې
دَ خام خیالو همسفر شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خومره چې حَېرانه ده
هومره سرګردانه ده
راخو شه! محفل وَته
څۀ قيصه روانه ده
بيا ساقی بې پامه شوې
دا خبره ګرانه ده
وژنی مې خو سترګو کښې
ډېره ځان اسانه ده
اوس شوه کوربنه دَ زړۀ
ما چې وې؛ مهمانه ده
دا پښتنه اوښکه ده
ما ته بلا "ګرانه" ده
لا ئې ستم زور وُکړۀ
ما به وې؛ ستومانه ده

څۀ زده؟ شيرين ياره! چې
روغه ئې، کۀ ورانه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

پت پالم، وفا کؤم
سود دَ زړۀ پۀ تا کؤم
دا خو دي پۀ ننګ اولاړ
مینه به دي بیا کؤم
راغلم دي کوځې وَته
زۀ لټون زما کؤم
زړۀ مې چې زما نۀ شو
اوس ویسا پۀ چا کؤم
نور لۀ سحر ځۀ وائم
لا خو به خندا کؤم
ستا پۀ زلفو دم یَمه
ډار ځۀ دَ بلا کؤم
زۀ دي ستا دوا شمه
تل دغه دُعا کؤم

ځار دَ زلفو تور نه دي
اوس دَ ځۀ پروا کؤم

(c) ketabton.com: The Digital Library

 څو لکه پخوا نۀ شې
لا به مې همخوا نۀ شې
څو چې مې همرا نۀ شې
هومره به اشنا نۀ شې
څۀ ګیله دَ بله ده
خپله خپل خَېر خوا نۀ شې
دا هغه ماښام دے خو
تۀ به هسې را نۀ شې
ګوره! زما سترګو ته
بل خوا به پَېدا نۀ شې
اوښکې پښتنې کُسه!
اوس به هُم پخلا نۀ شې؟
زړۀ دې پرې پېرلے دے
خلې نه دې پشا نۀ شې

دا دَ شیرین یار کلے
دلته کښې افشا نۀ شې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ہره کریکه به اذان کړم
ګوره شپه به په لړزان کړم
شوق د عشق به مي د شان کړم
هر خواهش به پري قربان کړم
ترمه اوښکه چي بهیر شي
تغافل به دي حېران کړم
ځم ماضی وته مي ګرځم
ښپه نیولے چي دوران کړم
تهٔ خوارهٔ ایله لبان کړي
زهٔ ریښې ریښې ګرېوان کړم
همنوا شه پهٔ محفل کښې
چي پهٔ چغه "یا قربان" کړم
د پجوا لکه خو راشه
چي د زړهٔ پهٔ ملک دي "خان" کړم

د کاکل ملک ئي تسخیر دے
خو کهٔ ځان هغه افغان کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کهٔ دې زړهٔ دَ التفات شي
بیا مې خیال دَملاقات شي
ګرم مې صبر مګر نهٔ دے
خو دا جبر دې لږ زیات شي
دَ رُخسار سُرخي کهٔ دا وي
دَ یاقوت بازار به مات شي
پهٔ شین خال به دې وانخلم
زمرد کهٔ دَ سَوات شي
دا جذبه دَ لېونتوب وي
لکه غر غرور چې مات شي
دا مُهم ابراهیمي دے
مات به لات او هر منات شي
زهٔ لهٔ تا چې مینه غواړم
لکه تږے چې فِرات شي

لهٔ دیاره پسې ورُک شه
شیرین یار چې درته یات شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا اوربل چې کړۀ زما نه دومره خوَر زړۀ
ما پَیدا دَ زړۀ پۀ زور کړۀ هومره نور زړۀ
دَ نظر پۀ پلوَشو مې کړه تکور زړۀ
ستا دوا ته مې مائِل کړۀ ډېر پۀ زور زړۀ
نور دې لاس دَ ببلتون نبوه؛ زغم تمام دے
سوزَوی به راله څو داسې پۀ اور زړۀ
ستا دَ زلفو سیاهی چې به لا څۀ وی
چې دې سپینو اننګو کړۀ راله تور زړۀ
دَ جفا پرده پۀ جبر باندې څو کړې
دا چې ؤکنډې مې خلۀ نو کاندی شور زړۀ
دَ بلا لۀ سِوری کله؟ مې وسواس دے
مګر نۀ وی کله کله مې پۀ کور زړۀ
دَ حالاتو پۀ تورتم کښې نبغ پۀ لار ځی
ستړے ستړے کۀ دے؛ نۀ دے لاشب کور زړۀ

زړۀ به څۀ پۀ کوم پړاوْ کښې هغه در کا
چا چې کړے ژوند مدام لۀ بل پۀ پور زړۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلې نه زما ئې څو اوښکلې نۀ ده
داغلې ژبه هومره غلې نۀ ده
ما پۀ اسره جذبه وژلې نۀ ده
ستا پۀ څادر مې ملا تړلې نۀ ده
پۀ سر دَ دار دَ رسۍ وَل مې ګواه
ما دې پۀ سر سودا منلې نۀ ده
ځکه مې کښې په نشتر اوباسی
ما پلوشه دَ نُور غندلې نۀ ده
ورکړه اوس اوښکې ته مې غېږ دَ بانو
پۀ عمر تول چرته درغلې نۀ ده
لا به قلم څوکه تېرۀ ګرځوم
لاس ته راغلې څو "اوښکلې" نۀ ده

ستا شيرين يار به پۀ تا درووند وے مګر
دا زمانه دَ تول او تُلې نۀ ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلهٔ ما ته به همکار شي
چې خاوند دَ خپل اختیار شي
دَ حالاتو گرفت هېڅ دے
خو کهٔ خلاص لهٔ خپل حصار شي
دَ ادراک پهٔ نیلي سور شه
چې زمان ته پهٔ رفتار شي
خپل مرام به دې ښېچې ښکل کا
کهٔ روان زما پهٔ لار شي
آواره فکر مې خپل کړه
چې پهٔ بحر و بر آوار شي
پسرلے دَ خیال مې پور کړه
چې آباد لکه گلزار شي

ما دَ درد کریکه مې بانگ کړه
باید! اوس خو چې بیدار شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوک چې لولپه نهٔ شي
خوا خو دې سړه نهٔ شي
څومره نظر سپک دې کړهٔ
نور لهٔ دې ښه نهٔ شي
څو نهٔ شي محروم، مظلوم
عدل به ئې زده نهٔ شي
کَمه دَ حرص چې ده
چرې به پوره نهٔ شي
لا مې نظر ستړے کړه
ستا به هُم دمه نهٔ شي
جوړ دے دَ ښکلا وقار
سترګې دې اوبره نهٔ شي
سم دَ .هرکلي سره
ګوره! "مخه ښه" نهٔ شي

ځار! لهٔ پښتنې ستر
خوب کښې هُم ښکاره نهٔ شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تهٔ زما فکر او خیال زده
زهٔ دې هُم زلفې او خال زده
زهٔ منلې دَ اقدار یم
تهٔ دَ سترګو مې هر سوال زده
سیاه خال نه دې معلوم کا
دَ هر سوی زړګی حال زده
ما چې سُر دَ مینې تار کړهٔ
کاش! کهٔ تا دَ وصل تال زده
دا چې! لوښې دَ زړهٔ مات شی
رغاوې ئې کوم کلال زده
ؤلې رنګ دې هسې تښتی
دلې خلق تول احوال زده

دَ ارمان څلې به څهٔ کړم
رسم، څوک؟ دَ شال، مشال زده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما نه مې نظر دے ورک
تا نه دې اثر دے ورک
څوک لۀ خپل کنډر دے ورک
چا نه خپل دوتر دے ورک
دا چنې، کوڅې خوشې
اوس چې لوئ ټبر دے ورک
چرته لوټه، پټه
چرته کښې ځادر دے ورک
دلته کۀ دستار ربنې
هلته مګر سر دے ورک
مړه ده دَ دلدار وضع
ناز هُم دَ دلبر دے ورک

زلفې پۀ کابل فنا
مخ پۀ پېښور دے ورک

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریغه! یو پهٔ زړهٔ ماښام
ما ته خوله پهٔ خوله ماښام
دا تیارهٔ تیارهٔ ماښام
بیا سپېرهٔ سپېرهٔ ماښام
نهٔ هسې ډېوې بلې
نهٔ هغه راتلهٔ ماښام
بیرته لوېته نهٔ کا
داسې بیا دَ څهٔ ماښام
تنبتی انتظار نه مې
دا دې هم لا ښهٔ ماښام
ستوری پهٔ اسمان ځلی
درومی چُپه خوله ماښام
زړهٔ ته لَلې لو وائم
هاو! کهٔ شی اودهٔ ماښام

ستا دَ زلفو تورږ ته
شی اوبهٔ اوبهٔ ماښام

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ درد و غم او اذیت قیصه ده
زما قیصه دَ محبت قیصه ده

لږ مې دَ اوښکو شور ته غوږ ونیوه
نظم کښې خنګ دَ بغاوت قیصه ده

دَ شک آو یاس لهٔ هره تیوکه خالي
زما دَ عزم او جرأت قیصه ده

ستا دَ زلفانو، بانهٔ، خال پهٔ نوم مې
دَ صبر، زغم، استقامت قیصه ده

لاره کوڅه او پهٔ حجره ئې ګورم
وړکه دَ ننګ، پت او حُرمت قیصه ده

دَ زلفو تار پهٔ آئینه کښې کڼسې
خومره اُوږده اوس دَ حَیرت قیصه ده

ستا پهٔ هر تال کښې انتشار انتشار
زما هر تار کښې دَ وحدت قیصه ده

دَ شیرین یار دَ اسوېلو پهٔ ژبه
ؤګوره خومره دَ حدت قیصه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم

خپله خاوره خپل قانون وے
په خپل واک کښې مو ژوندون وے

بندګي شوه د مريانو
مرګ د ننه په پرون وے

(c) ketabton.com: The Digital Library

امن او ښکلا

دَ خزان قاصد په شا شي
دَ سپرلي قافله راشي

غانټولونه، لاله ګُلې
په دا پُولو، پټيو بيا شي

اُومه خلۀ غُټيې موسېږې
نګهتونه په ګډا شي

بوراګان هسې ښېږې
بلبلان سر په ثنا شي

دَ وطن دا ګُلستان مو
امن امن شي ښکلا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ازادي او وطن

دَ وطن نه چرته لرې
دَ ظالم صیاد ولقه کښې
یو مرغۍ دَ سیالو سیاله
وې راګېره په پنجره کښې

په فضا کښې چې سَیل وینې
نو الوت دَ وطن غوارې
په خپل بڼ پسې پرېشانه
خپلې جالې پسې ژاړې

ازادي که لوی نعمت دے
خپل وطن هُم یو جنت دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے دریغه!

چې پټکے دَ امامت وی
خو شمله دَ شجاعت وی

دَ مطرب لهٔ دې ربابه
یو نغمه دَ بغاوت وی

دَ شپونکی لهٔ دې شپېلیه!
بیا تپه دَ حریت وی

وفادار کهٔ جفاکار وی
خو یو یار پهٔ هر صورت وی

خیال مې باد ته دَ وخت وایی
پستنه یو تېر ساعت وی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا دُعا دَ حجرې (دېرې) په جوړېدو وُلیکلے شوه

خدایه!

دا اوتاک مې ګُلستان هسې ودان کړې
مګر دا چې ئې په عمر جاودان کړې

وسیله ئې دَ خُوږ زړونو دَ درمان کړې
مرتبه ئې دَ جنت دَ سائبان کړې

سرچشمه ئې دَ نړۍ دَ امنیت کړې
عمارت دَ مِلتونو ورحَېران کړې

دمه ځایْ چې دَ بادشاه هُم دَ ګدا وی
شناخت ئې خاص و عام باندې عیان کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر مېلمه اَو مسافر ته زړۀ فراخه
برکت ئې دومره زيات دَ دسترخوان کړې

دَ جرګو او مرکو وَ احاطو له
يو مرکز ئې دَ همه پښتونستان کړې

څو تِيلی مې راټول کړی په خوارو دی
دغه جاله پۀ امان لۀ هر طوفان کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواني

دَ ځوانۍ په حقله دَ درې پوهه شاعرانو نظر

غالب

ښۀ ساعت او روغ صورت وی
نو ځواني هُم بادشاهي ده

خوشحال خټک

دَ بادشاه لۀ پیرۍ ښه ده
کۀ ځواني دَ مُصلي ده

رحمان مومند

چې ځوانۍ کښې تقوادار وی
مرتبه ئې دَ ولي ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ وخت لیلا

ګُتو کښې زَر متهو کښې زور غواړی ښځه
په زړهٔ کښې شور په خلهٔ کښې اور غواړی ښځه
ښکلے محل په رنګ له کور غواړی ښځه
هر سهولت یو په څلور غواړی ښځه

دا چې قدم دَ خپل شباب اَخلی
ښه جائزه دَ ژوند دَ باب اَخلی
په یو ساعت دَ ژوند حساب اَخلی
هر یو خراج په آب و تاب اَخلی

دَ وخت لَیلا دَ مجنونانو نهٔ ده
دَ بَبَر سرو نشیانو نهٔ ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګران مشر اجمل خټک ته

دا زوال دې لاندې سر شه
لا کمال دې باندې بر شه

دَ مستۍ همه سپرلے هُم
بیا دې خور په لر او بر شه

دَ رنګ رنګ نِکهت پیرونه
لهٔ تور غره تر سپین غر شه

مابڼې چغه دَ وحدت کا
ایلم بیَرته اوچت سر شه

بولان بیا له مُلا ترلے
خَیبر هُم بنهٔ رابېر شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ لنډی او اباسین کښې
غُرځنګونه زوروَر شه

شي تازه دَ ګودر غاړه
راژوندے دي مازیګر شه

پاڅی پوک وَهی شپېلۍ ئې
شپونکے بیا پهٔ ټپه سر شه

مطربان دي چنګ تر ځنګ کا
هر مضراب ئې پهٔ سُر بر شه

هر ساقی باده پهٔ لاس کښې
ستا دَ ترږو. پهٔ خوا ورشه

ډیوه بله پهٔ حجره کښې
وحشت چاودے پهٔ ځیګر. شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا درنو درنو پټکو کښېږ
شملې لَکې برابر شه

خدایْ مې چغه درته بانګ کا
راپَیدا دې ورک سحر شه

په انګړ کښېږ دې اتڼې
لهٔ کوڅې دې وير بهر شه

هره شپه درته شوقدر
هره ورځ درته اختر شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوره په هر کالي

دَ ښائست يوه هستي ده
يا خو حُوره يا پري ده

که له خط او خال مُشکي ده
نو له زلفو عنبري ده

ګُور کاکل ئې سياهي ده
سپين جبين ئې روښنائي ده

ځلانده ماه تمام ده
خو په بام نه ده مخفي ده

دَ حُرمت، حيا پرده کښې
يوه نغښتې باريکي ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

موئ کمره، لاله لبه
پهٔ چشمانو نرګسی ده

لکه ګُل وی خوشبوداره
هُم بنائِست دے هُم خوبی ده

پهٔ قامت کښې لکه سروې
پهٔ غړې کښې صراحی ده

سر تر پائ پهٔ سُرور ډوبه
پهٔ رګ رګ کښې ئې مستی ده

پهٔ رګ رګ کښې ئې مستی ده
خو ښښوه ئې زاهدی ده

خوئ کښې تلې فرښتو ته
لهٔ جنته ئې بوتی ده

یا بُلبُله یا مینا ده
دَ ګُفتار ئې شیرینی ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ بیان کښې وزن داره
دَ مفهوم ئې روانی ده

پهٔ ادراک آو فهم دواړه
لا سپوا تر هر سړی ده

هُم پهٔ راز آو پهٔ رموز کښې
ډونګې زیاته لهٔ کوهی ده

علم داره، عمل ناکه
بې حسابه نایابی ده

شیرین یار ئې څهٔ صفت کا
دا پُوره پهٔ هر کالَی ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ته یاد شی اے وطنه

ما ته یاد شی اے وطنه! همه تېر زارۀ وختونه
زما زړۀ باندې پراتۀ دی هغه ډېر خوارۀ یادونه

هغه زۀ چې یو ماشوم وُم
زۀ به پروت وم پۀ ځانګو کښې

پۀ ځولۍ کښې، کله ترخ کښې
ډېر پۀ ناز او پۀ نخرو کښې

ما ته مور به الله هو وې
دَ اواز خوږو چپو کښې

خور او ورور لَلې لَلو وې
ترنم او پۀ نغمو کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لۀ دې پس شوم پۀ خپوړو
او بيا ساه راغے پاپو کښې

ما وهلې به بيا منډې
ستا پۀ پولو، پۀ پټو کښې

پۀ تکل دَ تاروګو به
ګرځېدمه پۀ وانښو کښې

يا مشغول به وُم پۀ لوبو
چرته ګټو پۀ ټيکرو کښې

چې رابره به سپوږمۍ شوه
پټ پټونۍ نه دَ ستورو
ما ته ياد شی اے وطنه!
زما زړۀ باندې پراتۀ دی

ما غُبنتل به ترې مَمونه
اخستل به سې خوندونه
همه تېر زاړۀ وختونه
هغه ډېر خواږۀ يادونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا په کلو، په بانډو کښې
هلکان چې به تولګي وُو
په رنګ رنګ له هغه لوبې
ښه په درز به ماښامي وُو
یا به لوبه وه د سیو
ښه تاو شوی به لنډی وُو
یا به لوبه مو د پانې
یا انګۍ کښې به مَلی وُو
هغه بل خوا جینکو به
څو جوړ کړی کورکی وُو
یا جوړ کړی ئې وادُونه
د ګُوډۍ او ګوډاګی وُو
هُم ئې لوبې د موسیَو
په چیندرو کښې الګوډی وُو
یا داوُونه په میرګاټو
"یا وَنی" او "دووَنی" وُو

چې به جوړ شُو په حجره کښې د څلمو دوه طرفونه
یا د مخی ګُوزارونه یا ټیکونه، اکوړونه
ما ته یاد شي اے وطنه! همه تېر زاړهٔ وختونه
زما زړهٔ باندې پراتهٔ دی هغه ډېر خوارهٔ یادونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ستا په للمو دشتو
چې به راغلهٔ بهارونه
توکېدلی به غانټول وُو
آو لاله هُم سرهٔ مخونه
کله شین، کله باران به
ځانله ځانله ئې خوندونه
کهٔ به جوړ دَ بوډۍ تال شو
دَ قدرت؛ جمع رنګونه
هُم اباد دي ګودرونه
مَستي جونه قطارونه
په ترخونو کښې منګی ئې
په یو بل باندې تېلونه
یا په سیند کښې شاه ځلمیانو
چې په مټ به کړهٔ جالونه
په مهیانو پسې چَړ کښې
په څَپْیاکو ګُوزارونه

چې سیند غاړې ته په اُوړی اچول به مو سپرونه
په چپو کښې به تاری وې تش بازو آو شنازونه
ما ته یاد شی اے وطنه! همه تېر زاړهٔ وختونه
زما زړهٔ باندې پراتهٔ دی هغه ډېر خواږهٔ یادونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر مابنام هغه مابڼ ته
دَ مارغانو تلهٔ سبلونه
پهٔ اسمان کښې به رواني
هغه زاني قطارونه
پهٔ بېلو کښې سُرخابانو
چې به وُنیؤل ناوُونه
پهٔ مېره کښې چې به خُرارو
راچېړل دَ زیل سُرونه
دَ طوطیانو، ښاروګانو
پهٔ هر بڼ کښې اوازونه
دَ زرکانو، طاؤسانو
هغه کړیکې او چړکونه
یا لهٔ جارو ترنګؤل چې
تاروګانو خپل تارونه
پهٔ نارو به وُو تنزرې
دَ مرز پچ پړکونه

چې نغمې وې دَ بلبلو | دَ کوئل خوارهٔ کُوکُونه
شنګه ډک وُو لهٔ سُروده | سحرونه، مابناموونه
ما ته یاد شي اے وطنه! | همه تېر زارهٔ وختونه
زما زړهٔ باندې پراتهٔ دی | هغه ډېر خوارهٔ یادونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه دَنگ اَو اوچت غرونه
تر اسمانه ئې سَرونه
په لمن کښې ئې غُزان وُو
په سرونو نښترونه
گرځېدل ئې سردرو کښې
دَ زمریانو کنډکونه
دانگېدلې غرڅنی به
شرپېدل به ابشارونه
په هوا شيکرې، بابښې وې
په غوټو به وُو بازونه
خزندو اَو درندو نه
سُوړې ډکې هُم غارونه
دَمه شپه کښې راؤښکل به
شرمخانو اوازونه
پرقېدهٔ به اورکی – هم
دَ پېريانو لاټېنونه

چې جهان پرې ښائسته وو دَ فطرت بلا رنگونه
زما سترگو کښې ځلېږی دَ حيات واړه عکسونه
ما ته ياد شی اے وطنه! همه تېر زاړهٔ وختونه
زما زړهٔ باندې پراتهٔ دی هغه ډېر خوارهٔ يادونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه موج اماج دَ زمکو
دَ هر چا زمیندارې وې
پرې اباد وُو ارتونه
دَ هر چا قُلبې، جوړې وې
دَ اسانو او غویانو
جوړ زغلونه او مېلې وې
ښهٔ چېکار چېکار کندوان وُو
ښې پرېوانه به غلې وې
وُو محدود ضرورتونه
پهٔ تونې کښې خو توښې وې
بې ضرر دَ خاورو لُوښی
کهٔ دونې، کټوې، کاسې وې
یو توشک، یوه شړې وه
کښاوې وې او پنې وې
دَ ژوندون اوړې وې سپکې
ملازې وې نهٔ نخرې وې

چې پهٔ لَو او پهٔ غوبل به لګېدلی اشرونه
دَ یو بل پهٔ کار راتلهٔ به وُو دا هسې عالمونه
ما ته یاد شی اے وطنه! همه تېر زاړهٔ وختونه
زما زړهٔ باندې پراتهٔ دی هغه ډېر خوارهٔ یادونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ډکه به حجره وه
سره تول درانۀ پګونه
ښې ډزَنې ډزَنې کاتې وې
ښۀ دراز دراز قدونه
پۀ پټکو کښې شملې لکې
پۀ ځنګ تورې، ټوپکونه
ګرځېدل به تاوُ برېتونه
دَ غَیرت او ننګ مړونه
په جرګو هوارۀل ئې
تول خندونه، جنجالونه
لاس پۀ نام ورته کسبیان به
پۀ چکر ئې چیلمونه
ماسخوتن به دَ ځلمیانو
پۀ حجرو کښې محفلونه
دَ منګی هغه ټنګونه
پۀ رېلو ئې ربابونه

چې دَ خوند آو دَ وقار وُو ښکلې واړه ساعتونه
مینه مینه ورورولی وه کشالې وې نۀ جنګونه
ما ته یاد شی اے وطنه! همه تېر زاړۀ وختونه
زما زړۀ باندې پراتۀ دی هغه ډېر خواږۀ یادونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

آه ----- نجات

نهٔ مو خود شته نهٔ اختیار
نهٔ مو زیست شته نهٔ روزګار

نهٔ ثاني دَ فرید خان شته
چې تسلیم کا هندوبار

نهٔ میروېس پهٔ بېرته راغے
کا ګورګین پهٔ ګور دوچار

نهٔ پیدا بل احمد شاه دے
چې مرهټ شي بېرته خوار

وران دوتر دَ شیخ ملی دے
وړک احمد ملک سالار

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ مُهم دَ يوسفزو شته
چې مغل وُکاندی ډار

سوړ تحريک دَ پير روښان دے
دَ خپلواک غلے پرچار

دريا خان او ايمل خاورې
دَ ملت خُونه تار تار

نهٔ پهٔ رنګ دَ فتح خان ځوک
چې پرې ناز وُکا پنجتار

بند تپه دَ ملالۍ ده
پهٔ يرغل نهٔ دے ناتار

کوم دے زړهٔ دَ ملتانی اوس
پهٔ فېرنګ نهٔ شی ايسار

نهٔ مو ګُتو کښې قلم شته
نهٔ پهٔ لاسو کښې تلوار

(c) ketabton.com: The Digital Library

دائرې دَ استقبال له
مونږه نۀ لرو پرکار

نۀ پۀ زَرو باندې شتۀ يُو
نۀ پۀ زور باندې نامدار

پۀ جامه مو څۀ کار نشته
خو مئين يُو پۀ دستار

دَ پتکی ترل مو نۀ زْده
نوم به غواړو دَ سردار

نۀ پخپله څۀ کوے شو
نۀ څوک بل پرېږدُو اوزګار

دَ ملت پۀ کار ناپوهه
دَ ځان سُود لره هوښيار

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ یوه تکه خرخېړو
زمونږ دَغه دے بازار

ډېر شتهٔ من دَلي یادېږی
نمک خوار دَ استعمار

پهٔ رنګ رنګ لره جامه کښي
دلال راشي دَ بادار

خومره لوبي پهٔ مونږ ؤکړي
هري پېښي پهٔ بار بار

هر خاطر به وی لاجمع
څو چي نهٔ شُو تول همکار

خدای دي وکا شیرین یاره!
پهٔ پښتون راشي بیا وار

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشر نځو خان ته!

دَ دي کلی ثانی پلاره
نر سالاره لویٔ سرداره

سینه وره، وضع داره!
دَ خپل قام لهٔ غمه خواره!

مُناره دریسي ژاړی
راشه بیا ورته پهٔ لاره

کهٔ دا لاري دی غوَبِ شوی
ستا دَ اَس دَ تاپ دَ پاره

سر لهٔ گوره کا راپورته
گوره! کلے تر بازاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا منم؛ څۀ ځان ځانی ده
دَ هر چا ده خپله چاره

هره چاره بازاری ده
خلقه شؤله سودماره

مګر ستا دَ نرې وينې
يو څو څاڅکی تازه داره

دا دَ نوی کُول ځلمی دی
دَ خپل وخت نه خبرداره

لۀ مړانې عبارت دی
پۀ جذبه دَ ننګ سرشاره

"اجازه" دې يوه غواړی
دا دسته ده نوره تيـاره

باتوران دی خو بس دا چې
اوس بې مشره، بې سالاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

څۀ به ښۀ وی کۀ بیا راغلې
دَ تا ډاډ ته پامته داره

یا خپل سورے راپېرزو کا
پۀ دا هُم دې منت باره

دَ دې کلی ثانی پلاره!
نر سالاره! لوی سرداره!

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوحه

(دَ يو مشر پهٔ تلين)

دَ هوا قاصد خبر راوړو قَفَس ته
وې ئې: غَوږ شه! ستا لهٔ کلی يو ابا لاړ

ما وې: ژبه دې شه ګُونګه، خلهٔ دې ماته
څهٔ درُوند غم پهٔ خُونه راغے — "لوئ لالا" لاړ

دَ جنت رضوان ولاړ ئې هَرکلی ته
چې پاک روح ئې پهٔ پرواز شهٔ پهٔ سما لاړ

هيڅ جامه ئې دَ ريا دَ زُهد نهٔ وه
حقيقت کښې پهٔ دا دؤر وو پارسا – لاړ

هُم خوددار وو، هُم دلدار وو – بلا ؤشوه
په يو ذات کښې چې فقير وو هُم باچا – لاړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښۀ پاکانو پکښې نُوَرى خپل لړلى
دَ دُنيا لۀ آب وَ ګِل؛ مګر صفا لاړ

مرتبه ئې دَ "وَلى" نه کمه نۀ وه
اُف! دَ مرګ پۀ بهانه رانه وېړيا لاړ

دَ حجرې دالان کۀ وير کا؛ وَرله ښائى
چې درست "آب" ترې مقدر ته پۀ رضا لاړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

تخیل

تخیل مې لکه باز دے
بلندۍ کښې ئې پرواز دے

لهٔ هر باده، هر طوفانه
هسې رنګ له بې نیاز دے

دَ باتور هسې تُورزنے
پَر او پنجه کښې ممتاز دے

پهٔ تورتم دَ شپه کښې وینی
دے یَو هغهٔ نظرباز دے

مُستحق دَ بلا داد دے
سزاوار دَ هر اعزاز دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه آو زه

هغه زلفي چې ځنځير کا
پکښې وټومبي ګلاب
هغه سترګې چې کا توري
پکښې کښېنوي قصاب

هغه غوړي تازه شونډې
پکښې خوند پټ دَ کوثر
لا باده چې په پياله کا
پکښې ډوب کا مست نظر

بيا کوم شان دے او کوم ځان
څه توبه ده، څه ايمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ بُلبُل ناله

(دَ يو اشنا په تلين)

دَ خاطر بلبل آزار شۀ بهار لاړو
ډک دَ ګل دَ خنداګانو سهار لاړو

لکه باد چې پۀ مخ راشی ځېنې تېر شی
ولې دا چې هسې ډېر پۀ رفتار لاړو

ما چې طمع دَ يارۍ ئې تر ابد کړه
هغه يار دَ يو ساعت پۀ اتبار لاړو

ما پۀ اوښکو ملغلرو به پېرلو
څومره سهل دَ دُنيا پۀ بازار لاړو

اوس نغمه کۀ پۀ خلۀ راشی خو ناله شی
چې مطرب اشنا لۀ چنګ و ستار لاړو

دَ همزولو دَ تولی نو څۀ سيالی ده
چې ئې خاورو لره ګُل دَ دستار لاړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

آه-----درونـد پښتونه!

نۀ شمله، نۀ دې جرګه شته
نۀ حجره، نۀ دې کټونه
نۀ چيلم شته نۀ ګسبيان شته
نۀ دې رعب او نۀ برېتونه

نۀ تۀ مشر هسې پاتې
نۀ دې هغه کشران شته
نۀ دې "راشه"، نۀ دې "درشه"
نۀ دې هغه دسترخوان شته

درونـد پښتونه! ځان دې خوار کړۀ
تا لۀ ژونده جوړ بازار کړۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

حالات او باور

تهٔ دي ناز کړې پهٔ جمال
زهٔ غره يم پهٔ جنون
زهٔ قائل يم دَ وصال
تهٔ خوښېږې پهٔ بېلتون

تهٔ اخته پهٔ تغافل
زهٔ لګيا يم پهٔ پاخون
تهٔ دي ياد پهٔ خور کاکل
زهٔ موسوم يم پهٔ تړون

څو کهٔ بېله لرې لار
تا به ځان ته کړم همکار

(c) ketabton.com: The Digital Library

وطنه-----خو!

درست عالم به در حېران کړم
تا به ټول ودان کړم
دَ تا دشتې دا مېرې به
زهٔ ښېرازې ګُلستان کړم
دا چَنې او دا کوځې به
زهٔ دې ښادې پهٔ جهان کړم
تا به زهٔ جانان کړم
تا به زهٔ جنت نشان کړم

خو دا خپل دَ قام وګړی
لهٔ هر خوا راته بدخوا دی
څوک دَ لاس نه مې رانيسی
څوک دَ پښو نه مې راکاږی

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ ما ګران لهٔ خپله تنه
اے زما خوږه وطنه!
دې علت سره پهٔ جنګ یم
خپل هیئت نه چې پهٔ ځنګ یم
کهٔ پهٔ ژوند ترې نه اوزګار شم
ګنه ستا هلهٔ پکار شم
نو کهٔ خاندې او کهٔ ژاړې
دَ سر خَبر به راته غواړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ استعمار دلال ته

تهٔ ملګرے دَ يرغل
زهٔ ملا تړ مې دَ خپل تل
تهٔ يې غل دَ غلو تر ځنګ
زهٔ يم ساد دَ سادو مل

تهٔ پرچار دَ اطاعت
زهٔ نغمه دَ بغاوت
تهٔ سبق دَ غلامۍ
زهٔ ټپه دَ حريت

تهٔ دې خپله نيوه لار
زهٔ به خپل کومه کار

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښه اوښکه د پښتني لېلا په نوم

چې به شته شي که معدومه
ما ته هېڅ نه ده معلومه
ستا له یاده زېږېدلې
توره شپه وه دمه شومه
واخله غېږ کښې د شفقت ئې
رښه اوښکه ده ماشومه
مګر ښکل ئې هم په خیال کا
دا معصومه په خوله اومه
دا مې تا ته کړه منسوبه
ستا په نوم به شي موسومه
لکه ما هسې بې نومه
خدای دې نه کا شوک محکومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلی دَ خپل کلی

دَ حیا په تان ساتلی
نازولی ښه ښاغلی

جینکی لکه پېروی
هلکان ئې کلک کوتلی

راته ښکاری ئې په وړاندې
دَ جهان ښکلی ناولی

په زندان کښې راپه یاد شی
همه ښکلی دَ خپل کلی

ډېر مئبن پرې شیرین یاره
په شعرونو مې نمانځلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

قطعات

ستا پهٔ زلفو مې قسم دے
ګوره شپه به وارخطا شي
دَ تيَرو پهٔ تسلسل کښې
دَ سحر ستورے پېدا شي

☆

پهٔ اُفق به دَ مِلت مې
دَ سبا ستورے ښکاره شي
لتهه شپه به کډه واخلي
سحر بانګ خو به موزده شي

☆

پهٔ سايه دَ خودداري کښې
تر خپل وسه دلداري کړم
دَ پښتو دَ ګُلستان مې
تل پهٔ وينو آبياري کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

☆

ستا دَ مينې لېونتوب ته سره بښايم
چې دَ وصل په هيله باندې دې پايم
کاشکې! ستا هَم نوائي خو مې نصيب وے
چې په غوڅه ژبه هم دې مکر ستايم

☆

بانګ دَ سحر چې مو خپې خپې دے
لرزه دَ شپې په کټ پوزې نهٔ راځي
ځکه بيا ښکر دَ مُغلوالې وَشو
دا چې مېدان ته يوسفزي نهٔ راځي

☆

تسلسل دَ استحصال کهٔ ستا نظام دے
خو غفلت او شرافت مې نن تمام دے
تا ودې وينې مې احساس ته داسې وَوې
خپلواکي دې بس اساس دَ استحکام دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

☆

دا حاکم دَ چا مرئې دے
دا قاضي دَ چا دلال دے
اوس دې خَير دَ چنې غواړه
مل دَ غَل سره کوتوال دے

☆

يو ذره به ئې رانۀ شي څۀ پۀ خوا
کۀ څوک کاندې چرې طمع لۀ مُلا
کار دَ ورکړۀ کله زده دَ کوم ګدا
عن کۀ تخت دَ پاسه کښېني دَ باچا

☆

دَ عالم او دَ مُلا دے تفاوت
څو ئې ډېر دے سره مينځ کښې مُصلحت
دَ هر چا دے خپل صحت او خپل علت
بايد کښېني بۀ عالم ته پۀ صحبت

(c) ketabton.com: The Digital Library

☆

پهٔ دُنیا کښې دَ هر چا دے بېل بېل کار
کا هُنر سره انصاف خپل هنرکار
نه چې زرو وَ ته کښېنوي لوهار
نه چې اوسپنې ته کښېباسي سُنار

☆

خال دَ مخ به دې مشال شي
تار دَ زلفو به دې تال شي
دا زوال به مې کمال شي
انفصال به دې وصال شي

☆

دَ صبا یوه وږمه یم
لکه گُل به دې خندان کړم
دَ باران مَره شبېبه یَم
لکه باغ به دې ودان کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

☆

کۀ پۀ عقل پۀ شعور وی
خپل مراد به راحضور وی
کۀ دَ بخت پۀ حواله شی
بیا سړے ګنه مجبور وی

☆

خپل مو واک او خپل اختیار وے
پۀ مرضۍ مو زیست روزګار وے
دا تپه دَ خپلواکۍ مو
عن پۀ سر باندې دَ دار وے

☆

دا چې ډېره بې وسی ده
یار، اغیار پۀ کناره دے
دَ تا غم مې خوا پۀ خوا دے
دَ تا یاد هم راڅخه دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

☆

ستا پهٔ زُلفو کښې چې وُرکې
وسوسې دَ تور بېګا دی
ستا لهٔ مخه برېښېدلې
علامې دَ سپین سبا دی

☆

دَ تا حُسن دَ تا مینه مې موضوع ده
کوم عنوان، کومې قیصې نه خبر نهٔ یم
هر یو غږ مې ستا دَ وصل دَ حصول دے
بلې چغې او نارې نه خبر نهٔ یم

☆

تهٔ کهٔ هسې نر سالار شوې
زهٔ هُم هغه کلک سپاهي یم
تهٔ کهٔ هسې زورې امام شوې
زهٔ هُم هغه مقتدی یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

☆

دا حُجره ده، که اتڼې ده
دا کوڅه ده، که بازار
رپ هم نهٔ وهي بې ګټې
دا دې زیست دے کهٔ روزګار

☆

ستا یادونه ښهٔ لهٔ تا دی
روز وشب مې خوا پهٔ خوا دی
دا څو اوښکې مې مایه ده
چې ستا آب لره پَیدا دی

☆

پهٔ ښکاره دَ لارې مل
پټ پهٔ زړهٔ کښې راته غَل
پهٔ ظاهِر راته واصل
پهٔ باطن کښې رانه بیل

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا زهٔ چوز چې خدای هُما کړم   بیا وَ ما ته لوړ پرواز څهٔ
دې نظر، پنجو او پَر ته   کوم باتور او کَته باز څهٔ

لا مې نور هسې الوت وے   دَ سپوږمۍ ستورو نه بره
چې را لاندې هر رفعت وے   دَ اسمان تر هاغه سره

زما عزم بې بس نهٔ وے
زهٔ بندی په قفس نهٔ وے

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library